

DE STER

AUGUSTUS 1978
78e Jaargang, Nummer 8

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight.

Adviseurs: Gordon B. Hinckley, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, Marion D. Hanks, James A. Cullimore, Robert D. Hales. **Redacteur kerkelijke tijdschriften:** Dean L. Larsen.

Internationale redactie: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling.

Redactie De Ster: George Ph. M. Kraanen, Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Correspondenten: Ring Utrecht Nederland: J. Thiel. Ring Den Haag Nederland: F. W. Collé-Sirach. Zendingsgebied Amsterdam Nederland: Zendingsgebied België Antwerpen: D. Taselaar.

Inhoudsopgave

Leer ze het jong. <i>Spencer W. Kimball</i>	1
100 jaar jeugdwerk. <i>Susan Oman/Carol Madsen</i>	7
Een geestelijk fundament voor de toekomst. <i>Naomi M. Shumway</i>	14
Lieflijk was de morgen. <i>Jeane W. Chipman</i>	17
Brigham Young. <i>Eugene England</i>	22
De wereldomvattende groei van onze kerkelijke onderwijsinstellingen. <i>Joe. J. Christensen</i>	28
Word wakker en kom tot leven. <i>De redactie</i>	32

Bijlage voor de jeugd

Geloof in Kaapstad.	1
De kindervriend.	2
De goedgebuurclub. <i>Mary W. Divers</i>	6
De doop is een familieaangelegenheid.	9
Papieren pop.	12

Jaarabonnement:

Via de Ster-vertegenwoordiger van de wijk:

Fl. 20,— storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434, The Church of Jesus Christ LDS.
Bf. 300 storten op Citibank Brussel, rekeningnummer 5700300314-60, The Church of Jesus Christ of LDS.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 8.00

© 1978 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

**Boodschap van het
Eerste Presidium**

LEER HET ZE JONG

Door president Spencer W. Kimball

Nu wij dit jaar het 100-jarig bestaan van onze jeugdwerkorganisatie herdenken, komen we steeds meer tot het besef dat kinderen overal ter wereld dit jeugdwerk nodig hebben. Ze moeten al vroeg leren de evangeliebeginselen na te leven en zich het getuigenis eigen te maken dat Jezus onze Zaligmaker en de Zoon van onze hemelse Vader is. Hoe zouden wij onze kinderen dat beter bij kunnen brengen dan door zelf het voorbeeld van de Heiland na te volgen? Hij had ze lief; Hij heeft ze in zijn armen genomen en gezegend. Ook in onze tijd moet men kinderen onderwijzen in zijn geest, namelijk met liefde, begrip, mededogen en geduld. Geen moeite is daartoe te groot, en een verdienstelijker werk dan dit bestaat er niet. De zegeningen

van het primaire jeugdwerk zoals wij dat kennen moeten in het leven van ieder kind worden gebracht.

In den beginne schiep God man en vrouw, en Hij gaf hun de opdracht dat ze talrijk worden en de aarde vervullen moesten. Hij gebod ze hun kinderen te verzorgen en te onderwijzen in gerechtigheid. Onze hemelse Vader belastte de ouders met de taak erop toe te zien dat hun kinderen goed gevoed, gekleed, verzorgd, geoefend en opgeleid werden. De meeste ouders bieden hun kinderen dan ook wel bescherming, ze verplegen hen bij ziekte, verschaffen hun prettige kleding ter beschutting tegen alle weersgesteldheden, en voedsel voor hun gezondheid en groei, maar wat doen ze voor hun ziel?

Op een koude winterdag gaan de meeste kinderen warm gekleed naar school. Ze dragen dikgezoelde schoenen of met bont gevoerde laarzen, dikke jassen met wollen sjaals en wanten aan hun handen, alles om ze te beschermen tegen het gure weer, maar worden diezelfde kinderen wel beschermd tegen de verkeerde opvattingen en ideeën van andere jongeren, zijn ze wel bestand tegen de verleidingen van deze tijd, die hen dagelijks bedreigen?

Een kikvorsman draagt een stevig rubber duikerpak om zijn lichaam tegen het koude water te beschermen, maar worden onze kinderen door gebed, eendracht in het gezin en geestelijke toerusting wel afdoende beschermd tegen de in geestelijk opzicht koude en donkere wereld waarin zij eten, drinken, slapen en spelen?

Wie in de buitenlucht werkt wordt door doelmatige kleding tegen weer en wind beschermd, maar hoe vaak komt het voor dat kinderen volledige bescherming genieten doordat het gezinsleven bij hen thuis een toonbeeld is van onderlinge toewijding, liefde, wederzijds respect en begrip, terwijl er toch de nodige discipline heerst zodat zij een behoorlijke opvoeding krijgen?

Als kinderen op school zitten of bij hun vriendjes en vriendinnetjes gaan spelen, kunnen hun ouders niet met zekerheid weten wat ze daar leren. Wat ze wel kunnen doen is er iedere avond even de tijd voor nemen om hun kinderen bij te brengen wat het evangelie leert, bij wijze van tegenwicht waardoor de negatieve invloeden, die ze die dag wellicht hebben ondergaan, geneutraliseerd kunnen worden.

De Heer wist dit ook wel, en juist daarom heeft Hij ons geopenbaard dat wij gezinsavond moesten houden op iedere maandagavond en desgewenst

bovendien op andere avonden. Ik vraag me af hoe deze wereld eruit zou zien, als alle vaders en moeders op zijn minst 's maandagsavonds hun kroost altijd om zich heen zouden verzamelen om de kinderen tekst en uitleg van het evangelie te geven en vurig van hun eigen geloof tot hen te getuigen. Hoe zouden zedeloosheid en misdadigheid dan kunnen voortwoekeren, hoe zou de ontrouw van echtgenoten gezinnen uiteen kunnen blijven slaan? Het aantal echtscheidingen zou teruglopen en de rechtbanken zouden er niet langer handenvol werk aan hebben.

„En gij zult niet toestaan, dat uw kinderen hongerig of naakt gaan; evenmin zult gij toestaan, dat zij de wetten van God overtreden, met elkaar vechten

en twisten en de duivel dienen, die de meester der zonde is, of de boze geest, van wie door onze vaders is gesproken, en die een vijand van alle gerechtigheid is.

Maar gij zult hun leren om in de wegen der waarheid en ingetogenheid te wandelen; gij zult hun leren elkander lief te hebben en elkander te dienen.” (Mosiah 4 : 14, 15.)

Ouders kunnen door voorbeeld en voorschrift bij hun opgroeiende kinderen respect aankweken voor de eigendommen en rechten van andere mensen. Als ouders van hun kroost verlangen zich te verontschuldigen als ze iets van anderen hebben weggenomen, per ongeluk gebroken of met opzet vernield, zullen die kinderen later eerzame burgers worden, die de naam van hun ouders hooghouden en hun alle eer aandoen. Ouders die zelf ordelievend en gezagsgetrouw zijn en alle wetten in acht nemen kunnen door dat goede voorbeeld en door hun instemming of afkeuring uit te spreken in alle mogelijke situaties, hun kinderen in het rechte spoor houden en hen voor wanordelijk gedrag en opstandigheid behoeden. Naarmate van buitenaf opgelegde discipline gewontevormend werkt, zal zelfbedwang daarvoor langzamerhand in de plaats treden. Vasthouden aan degelijke beginselen die men zich heeft eigen gemaakt is veel belangrijker en bevredigender dan blindelings gehoorzamen aan bevelen van anderen.

Vaak ziet men bekwame regeerders die desnoods een wereld zouden kunnen besturen, maar niet in staat zijn hun eigen huisgezin te bestieren of de ongedurige gemoederen van hun eigen kinderen in toom te houden, en die evenmin hun eigen hartstochten kunnen beteugelen. Is de ontstellende oneerbiedigheid van een groot deel van de opkomende

generatie mogelijkwerijs te wijten aan het gebrek aan eerbied waarvan hun ouders blijk geven? Mag men van kinderen vroomheid, godsdienstig besef en piëteit verwachten als hun ouders daar zelf geen enkele belangstelling voor betonen?

Ouders, die immers bij het lezen van kranten en tijdschriften kunnen zien wat de wereld hun kinderen wijs wil maken, dienen zich des te vastberadener te weer te stellen tegen de schadelijke invloed, die van al die zonde en dwaling op hun kroost kan uitgaan. Zij moeten er dus voor zorgen dat de kennis en discipline die hun kinderen in het huiselijk milieu worden bijgebracht voldoende opwegen tegen die kwade invloeden van buitenaf, waardoor deze worden gecompenseerd. Behalve van het lelijke dat er in de wereld geschiedt, moet de jeugd ook kennis nemen van het goede dat hier te beleven valt. Ze moeten leren op welk standpunt zij zich dienen te stellen en hoe ze op een en ander behoren te reageren. Ouders die inzien hoeveel kinderen er zijn, in wier leven geen sprake is van gezamenlijke gezinsgebeden en die thuis geen godsdienstige opvoeding krijgen, dienen zich met verdubbelde energie en met inspanning van al hun krachten toe te leggen op een goede, degelijke mentaliteitsvorming bij hun eigen kinderen.

De profeet Lehi, die ten zeerste bezorgd was voor het geestelijk welzijn van zijn eigen nakomelingen, sprak tot hen:

„Doch ziet, mijn zonen en dochteren, ik kan van dit leven niet scheiden, zonder u een zegen na te laten, want ziet, ik weet, dat indien gij wordt opgeleid voor de weg, die gij dient te gaan, gij er niet van zult afwijken.” (2 Nephi 4 : 5.)

Dan vervolgt Lehi: „Daarom, indien gij wordt gevloekt, laat ik u mijn zegen, opdat de vloek van u moge worden

weggenomen, en op het hoofd van uw vadersen worde verhaald.” (2 Nephi 4 : 6.)

Zijn wij als ouders bereid die vervloeken op ons te nemen, de verantwoordelijkheid voor de nalatigheden van onze kinderen?

Het Boek van Mormon begint met de woorden: „Ik, Nephi, uit eerbare ouders geboren en daarom enigmatische in al de geleerdheid van mijn vader onderwezen, heb in mijn leven veel lijden ondergaan; niettemin heeft de Here mij gurende mijn gehele leven rijk gezegend, want Hij heeft mij Zijn goedheid en verborgenheden doen kennen; daarom geef ik een verslag van mijn wederwaardigheden in mijn leven.” (1 Nephi 1 : 1.)

Nefi was al zijn levensdagen bij zijn ouders in de leer geweest en zij hadden hem altijd goed behandeld.

Ook Enos, die een klein deel van het Boek van Mormon schreef, kunnen wij iets dergelijks horen zeggen, namelijk: „Ziet, ik, Enos, wist dat mijn vader een rechtvaardig man was, want hij onderwees mij in zijn taal, en tevens in de lering en vermaning van de Heer. Gezegd zij de naam mijns Gods daarvoor.” (Enos 1.) Ongetwijfeld had Enos ook zijn eigen moeilijkheden, maar die wist hij zelf op te lossen, terwijl hij zijn vader de eer gaf, omdat die hem een goede opvoeding gegeven had.

Als vaders en moeders hun plicht daartegen verzaken, worden ze in de Schriften dan ook veroordeeld. Zo kreeg de hogepriester Eli er de schuld van dat zijn zonen zwaar gezondigd hadden. De Heer fluisterde Samuël bij wijze van profetie in: „Te dien dage zal Ik aan Eli in vervulling doen gaan al wat Ik over zijn huis gesproken heb . . . immers, zijn zonen brachten een vloek over zich en hij heeft hen niet eens berispt.” (1 Samuel 3 : 12, 13.)

In deze laatste dagen heeft de Heer bovendien gezegd: „Nu, Ik, de Here, ben niet tevreden over de inwoners van Zion, want er bevinden zich leeglopers onder hen, en ook hun kinderen groeien op in goddeloosheid.” (LV 68 : 31.) Wij voeden onze kinderen niet zo maar op om onze eigen ijdelheid te strelen, maar brengen ze ter wereld opdat ze koningen en koninginnen mogen worden, priesters en priesteressen voor onze Heer.

Tot Frederick G. Williams zei de Heer het volgende: „Gij zijt voortgegaan onder deze veroordeling;

Gij hebt uw kinderen, in strijd met de geboden, geen licht en waarheid onderwezen; en de boze heeft nog steeds macht over u, en dit is de oorzaak van uw smart . . .

Indien gij wilt worden bevrijd, moet gij uw eigen huis in orde brengen, want er zijn vele dingen in uw gezin, die niet zijn, zoals het behoort.” (LV 93 : 41-43.)

Zich tot Sidney Rigdon wendend, zei de Heer beschuldigend: „Voorwaar, Ik zeg tot Mijn dienstknecht Sidney Rigdon, dat hij in sommige dingen de geboden aangaande zijn kinderen niet heeft onderhouden; breng daarom eerst uw huis in orde.” (LV 93 : 44.)

Verder heeft de Heer gezegd: „Wat Ik tot één zeg, dat zeg Ik tot allen: bidt altijd, opdat de boze geen macht (van binnenuit) over u zal hebben, en u uit uw plaats zal verwijderen.” (LV 93 : 49.)

Hoe bedroevend zou het zijn als de Heer een van onze ouders ervan moest beschuldigen dat zij hun kinderen niet in de ware beginselen onderwezen hebben. Door kinderen ter wereld te brengen, laadt een ouderpaar een geweldige verantwoordelijkheid op zich, dat is zeker. Er wordt dan immers niet alleen van hen vereist ze te voeden, te kleden en bescherming te bieden, maar tevens moeten zij die kinderen liefdevol en met

zachte hand in bedwang houden, hen van alles leren en ze geestelijk toerusten voor hun verdere leven. Er zullen natuurlijk altijd wel enkele weerspannige karakters bij zijn aan wie al ons onderrecht niet besteed is, maar de overgrote meerderheid van de kinderen reageren gunstig op die ouderlijke leiding. De Schrift zegt: „Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg, ook wanneer hij oud geworden is, zal hij daarvan niet afwijken.” (Spreuken 22 : 6.) Mocht hij desondanks van het rechte pad afwijken, dan zal hij daar waarschijnlijk wel weer op terugkeren als hij op de juiste wijze is grootgebracht.

Als de vaders en moeders van Israël zich ten volle van hun plichten tegenover hun kinderen gekwetend hadden, zouden dan de Palestijnse wouden verdwenen zijn en hun heuvels ontbost? Zou hun macht dan gebroken zijn, hun hemel als ijzer en hun land als koper zijn gemaakt? Zou de honger dan door hun land hebben gewaard, zodat moeders zelfs hun eigen kinderen zouden verslinden? Zou dat volk dan weer in slavernij zijn gebracht? (Zie Leviticus 26 : 19-39.)

Als alle vaders in Babylon, daarin bijgestaan door de moeders, hun kleintjes hadden opgevoed in de vreze des Heren en ze in zijn vermaningen hadden onderrecht, zou die grote stad dan met zand zijn bedekt en haar verderf onder de aarde bedolven, haar fonteinen opgedroogd en haar tempels ingestort zijn? Zouden zij dan door hun brasserijen en dronkenschap in slaap gesust zijn, zodat zij zich niet bewust waren van het gevaar waarin zij verkeerden, zouden dan hun palmbomen en wilgen zijn verdord, en hun landerijen uitgedroogd en verlaten liggen? Zou Babylon tot een spreekwoord en een spotrede zijn geworden, met als enige bewoners de wolf, de jakhals, de uil en ander akelig gedierte,

een spookachtig oord, dat door schaapherders en Arabieren gemeden zou worden?

Als in het oude Rome iedere vader zijn zonen gerechtigheid in plaats van oorlogvoering had geleerd en iedere moeder daar een gezellig tehuis voor haar kinderen zou hebben gecreëerd, zodat alle ouders hun kinderen bij zich thuis bijeenvergaderd hadden, in plaats van in de arena's en openbare zwembaden, en als zij hun kinderen kuisheid, eerbaarheid, onkreukbaarheid en reinheid hadden bijgebracht, zou dat oude Rome dan niet nog steeds een wereldmacht zijn geweest? Het zijn stellig niet de barbaren uit het noorden geweest, maar het was het morele verval van binnenuit, dat als een verraderlijke termietenkolonie het oude Romeinse wereldrijk heeft ondergraven en te gronde gericht.

Als alle aardse ouders sedert de dagen van vader Adam aan huisonderwijs waren blijven doen, hun gezinsavonden altijd hadden gehouden, hun hechte familiebanden en de door God ingestelde liefelijkheid van het huiselijk leven gehandhaafd waren, zou de wereld dan een zondvloed, een toren van Babel en een Sodom en Gomorra hebben gekend? Zouden dan de straten van Samaria ooit zijn omgeploegd of de muren van Jeruzalem met de grond gelijk gemaakt? In onze huidige bedeling heeft de Heer zijn oorspronkelijk gebod voor hen die kinderen ter wereld brengen nogmaals herhaald met deze woorden: „En verder, voor zoverre er in Zion . . . ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen . . . dan zij de zonde op het hoofd der ouders.” (Is dat geen angst-aanjagende gedachte?)

„Want dit zal een wet zijn voor allen die in Zion wonen . . .

En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.” (LV 68 : 25, 26, 28.)

Licht kan men op twee manieren verspreiden, namelijk door zelf als kaars te fungeren, of als een spiegel die het weerkaatst. Ouders kunnen dat allebei. Een kind zal in zijn latere leven veel met zich meedragen van wat het in zijn ouderlijk huis heeft gezien. Ziet een kind zijn ouders vaak naar de tempel gaan, dan zal het die gewoonte willen overnemen. Als hem wordt geleerd voor de zendelingen te bidden, wordt zijn hart en ziel op het zendingswerk gericht en kan het plan bij hem postvatten om al in zijn prille jeugd voor een eigen zendingsroeping te gaan sparen en zich erop voor te bereiden. Een goed gezinsleven, huisonderwijs, ouderlijke voorlichting en vaderlijke leiding, dat zijn de aangewezene wondermiddelen tot genezing van allerlei kwalen waaraan de wereld lijdt,

en tot uitbanning van geestelijke en emotionele ziekten en vele problemen. Ouders dienen de opvoeding van kinderen dan ook niet zonder meer over te laten aan schoolonderwijzers, en evenmin aan het jeugdwerk, de Jonge Mannen/Jonge-Vrouwen, ZHV of zondagsschool. Vader en moeder moeten samen die enorme taak op zich nemen, met behulp van de door de kerk aange-reikte programma's. Hierin ligt het succes besloten, dat de Heer met de door Hem ingestelde gezinsavond heeft beoogd te bereiken.

God is onze liefhebbende Vader. Hij besteedt veel moeite aan onze geestelijke opvoeding, en wij moeten naar zijn voorbeeld een diepe liefde voor onze eigen kinderen koesteren, waarom wij ze ook in gerechtigheid willen grootbrengen. Ouders die hun kinderen teveel vrijheid geven blijven in dit opzicht in gebreke. We behoren ons gezinsleven zo in te richten dat wij onze kinderen opvoeden tot volgelingen van de Heer Jezus Christus.

Ons primaire jeugdwerk heeft tot taak de jonge kinderen van de kerk in het evangelie te helpen onderwijzen. Het vervult deze opdracht als aanvulling op het onderricht en de opleiding die de kinderen thuis van hun ouders krijgen. Het stelt zich ten doel kinderen geestelijk te sterken en ze op te voeden tot rechtschapen mensen, die al vroeg hebben geleerd hun leven lang goede beslissingen te nemen. Als jeugdwerkleidsters moeten wij vol kracht en toewijding steun verlenen aan het streven der ouders om geloof en getuigenis in hun kinderen op te bouwen.

100 Jaar Jeugdwerk

Door Susan Oman en Carol Madsen

Het gebeurde terwijl ze op een trein stonden te wachten. „Ze” dat waren een aantal ZHV-ambtenaressen uit Farmington in Utah en een paar hoge bezoeksters uit Salt Lake, waaronder Eliza R. Snow. „Het” was een gesprek, naar aanleiding waarvan in 1878 het jeugdwerk van de kerk werd opgericht.

Aurelia Spencer Rogers was de gastvrouw van het wachtende groepje, en tijdens die korte wachtpauze kreeg zij de kans om een van haar zorgen kenbaar te maken. Veel jongens in de buurt mochten daar namelijk 's avonds laat nog buiten lopen, en daaronder bevonden zich een paar grotere vlegels, „op wie de onverdienstelijke benaming „straatschender’ heus wel van toepassing was.”

Van de twaalf kinderen, die zuster Rogers had gehad, waren er vijf al in hun vroegste kindsheid gestorven. Haar hart vloede zozeer over van bezorgdheid om de overige zeven de evangeliebeginselen bij te brengen, dat ze ook begaan was met het lot van ieder ander kind, dat ze zag

Aurelia S. Rogers

Louie B. Felt

opgroeien zonder grondig in die kennis te worden onderlegd.

Toch had ze al meer gedaan dan zich hierover zorgen maken. Maandenlang liep ze nu rond met de gedachte die ze thans als voorstel aan zuster Snow voorlegde: „Zou er geen organisatie in het leven geroepen kunnen worden waar kleine jongens in alle goeds werden onderwezen en waar ze konden leren hoe ze zich te gedragen hadden?” Zuster Snow voelde daar wel iets voor en ze stemde erin toe, dit in haar hoedanigheid van presiderend ambtenares in ZHV en OOVJV met president John Taylor te bespreken.

Later schreef Eliza een brief aan John W. Hess, die Aurelia's wijkbisschop was, en die al eens eerder een bijeenkomst voor moeders had belegd, waarin hij ze onderricht had gegeven in de geestelijke opvoeding van kinderen. Bijgevolg verzocht hij Aurelia de leiding op zich te nemen van een organisatie voor de kinderen van Farmington. Zij begon zich in te denken hoe zo'n „kinder-OOV” die al spoedig de naam jeugdwerkvereniging kreeg, er zou uitzien, waarbij ze op het idee kwam dat, hoewel de kleine jongens het jeugdwerk misschien het hardst nodig hadden, men bij het zingen daar „behalve jongens-, ook meisjesstemmetjes nodig had om het gezang behoorlijk welluidend te laten klinken.”

Konden ze de meisjes wel mee laten doen? Een brief van zuster Snow stelde haar op dat punt gerust: „De strekking en inhoud van uw schrijven deed mij veel genoegen. Ik weet zeker dat u in deze door hemelse inspiratie wordt geleid, en dat hier een grootse beweging bezig is van de grond te komen, die voor de toekomst van Zion van het grootste belang zal zijn . . . President John Taylor heeft er zijn volledige goedkeuring aan gehecht.”

De eerste bijeenkomst was op 25 augustus 1878 vastgesteld. Tevoren hadden zuster Rogers en haar pas aangestelde raadgeefsters op aanraden van bisschop Hess alle gezinnen in de wijk bezocht en daarbij de namen van 115 jongens en 100 meisjes genoteerd. Al die kinderen werden uitgenodigd bijeen te komen, wat velen van hen dan ook deden, hoewel ze niet allemaal op tijd kwamen. Door dit wanordelijk gedrag en wat zuster Rogers als „onvoorziene hindernissen” aanduidde, was de vergadering „niet helemaal geslaagd te noemen,” overigens een geruststellende historische opmerking voor ieder ander die wel eens met vallen en opstaan iets nieuws heeft ondernomen. Toch had deze organisatie van meet af aan duidelijk

omschreven doelstellingen, en zuster Rogers leerde de kinderen zich zowel op het jeugdwerk als daarbuiten fatsoenlijk te gedragen.

De opzet van het jeugdwerk voorzag klaarblijkelijk in een latente behoefte. Onder leiding van Eliza R. Snow werden er jeugdwerkafdelingen in vele gemeenten opgericht, dikwijls als een soort ZHV-project. Zuster Snow, toen al in de zeventig, was onvermoeibaar en reisde heel Utah af om de kinderen, die de profeet Joseph Smith nooit persoonlijk hadden gekend, iets van hem te laten zien, een oude verbleekte foto in zakformaat, of zijn horloge. Ze vertelde hun spannende verhalen over de kinderen van Nauvoo en Kirtland, en gaf hun het gevoel dat ze zelf ook een zendingsopdracht moesten vervullen, door hun te verzekeren dat juist „hun pientere geesten met een wijze bedoeling in reserve gehouden waren om in deze tijd op de wereld te komen.”

Die jeugdwerkbijeenkomsten van toen moesten in de ogen van onze hedendaagse leidsters wel avondmaalsvergaderingen in het klein hebben geleken. De kinderen kwamen bijeen in groepen van 50, 60 en soms over de 100, in hun meestal uit één lokaal bestaande school- of wijkgebouwen. Ze variëerden in leeftijd van vier tot veertien jaar. (Sinds 1913 worden de jongens op hun twaalfde jaar naar de OOVJM overgeplaatst, meisjes van 12 gingen pas in de loop van de jaren 1920 over naar de OOVJV.) De enige aanwezige volwassenen waren doorgaans de jeugdwerkpresidente en haar raadgeefsters. Een van de kinderen fungeerde soms ook wel als penningmeester/secretaris. Ze hadden toen nog geen speciale leerkrachten of lesboeken, en er werd geen klassikaal onderwijs gegeven. De kinderen werden merendeels beziggehouden met het geven van voordrachten, het voeren van dialogen en het opzeggen van teksten en versjes, die ook gezongen werden, alles met gebruikmaking van boeken waarover men toevallig beschikte.

In het begin van de jaren 1880 schreef Eliza R. Snow, die het jeugdwerk een warm hart toedroeg, maar bezorgd was voor eventuele verwaarlozing van het onderricht in de leer van het evangelie, een serie boeken voor deze organisatie, waaronder een zangboek, twee bundels voordrachten en dialogen, en een boek met catechismuslessen in de vorm van vragen en antwoorden over de Bijbel.

Nadat de nieuwe kindervereniging zo twee jaar had geëxperimenteerd en verder was uitgebreid, achtte Eliza

May Anderson

May Green Hinckley

R. Snow het nodig dat deze organisatie een eigen leiding kreeg. Ze benoemde Louie Bouton Felt, juist een maand na haar dertigste verjaardag, tot eerste algemeen jeugdwerkpresidentie. Louie, die presidente was geweest van de tweede destijds georganiseerde jeugdwerkdafdeling, namelijk die van de elfde wijk in Salt Lake City, had zelf nooit kinderen gehad. Tot aan de benoeming van LaVern Watts Parmley in 1951, was trouwens geen enkele algemeen jeugdwerkpresidentie zelf moeder geweest, maar dit vormde blijkbaar voor geen van allen een belemmering, en zeker niet voor Louie. Een van haar medewerksters constateerde dat zij „een verbazingwekkende invloed op kinderen” had, en dat die „alles deden om bij zuster Felt . . . in de gunst te komen en het haar naar de zin te maken.”

Van die invloed was heel het jeugdwerk de eerstvolgende 45 jaar doortrokken, en zelfs nog langer, daar haar opvolgster May Anderson, haar hele leven met Louie Felt bevriend is geweest. Toen broeder Felt eens op zakenreis moest, had hij uit bezorgdheid voor Louie's gezondheid aan May gevraagd bij zijn vrouw te blijven logeren zolang hij afwezig was. May heeft haar vriendin daarna bijna dertig jaar lang trouw terzijde gestaan, als toegewijd medewerkster, een schrander en hard werkend lid van het algemeen jeugdwerkbestuur.

De zusters Felt en Anderson beschouwden het als hun voornaamste taak de verschillende jeugdwerkdafdelingen geregeld te bezoeken om de leidsters en leden te bemoedigen, een taak die inhield dat ze ieder jaar vele weken op reis waren. Brieven moesten in die dagen met de hand geschreven worden.

In 1895 volgden de twee vriendinnen aan de universiteit van Utah een cursus over de kleuterschool, een betrekkelijk nieuwe instelling die toen pas uit Europa was overgewaaid. Daarop stichtten ze een eigen kleuterklas en kinderdagverblijf in het souterrain van de elfde wijk van Salt Lake, waar ze de toepassingsmogelijkheden begonnen te ontdekken van dit op het jonge kind ingestelde onderwijssysteem op hun jeugdwerkactiviteiten.

De eerste door hen aangebrachte verandering was de indeling der kinderen in verschillende leeftijdsgroepen. Daarna nam het bestuur de volgende voor de hand liggende stap door voor iedere afzonderlijke klas aparte lessen op te stellen, maar toen ze pogingen deden om die lesboeken uit te geven, raakten zij in moeilijkheden. Hiervoor kon de kerk geen financiële bijstand bieden, en

op zakenmensen konden ze ook niet rekenen, want die wisten niet wat zij ervan denken moesten; maar in 1901 kregen ze toestemming om bij wijze van proef de lessen te gaan publiceren in het tijdschrift „De Kindervriend.” Hiervoor had zuster Felt haar eigen huis als zakelijk onderpand borg gesteld, en de eerste nummers liet ze door de post op dat adres bezorgen, want het jeugdwerk had nog geen eigen hoofdkantoor.

Toen ze hierin geslaagd waren, boekten ze nog een succes. Terwijl ze samen op straat liepen, werden Louie en May getroffen bij het zien van een jongen die op krukken liep en het erg moeilijk had met het verkeer. Ze vroegen zich af hoe ze zouden kunnen voorzien in de noden die bij kinderen van de kerk bestonden op het gebied van de gezondheidszorg. In 1911 werd hiermee begonnen, toen aan het bestaande HLD-ziekenhuis „Groves LDS Hospital” een door het jeugdwerk bekostigde kinderzaal werd toegevoegd. Vervolgens reisden ze naar het oosten van de Verenigde Staten om eens een kijkje te gaan nemen in herstellingsoorden. Daar kwamen ze te weten dat deskundige verpleging van kinderen in een huiselijke sfeer iets heel nieuws was. In 1922 werd het oude Hyde-huis aan de North Temple Street dus ingericht tot herstellingsoord en dagverblijf voor zieke HLD-kinderen. In datzelfde jaar begonnen de kinderen van het jeugdwerk op hun verjaardag een stuiver bij te dragen om een voorzieningsfonds voor dat ziekenhuis te steunen, waarvoor ze tevens met speciale projecten geld bijeen gingen brengen.

De jaren 1920 vormden de decade waarin het jeugdwerk ook buiten de Verenigde Staten wortel begon te schieten. Reeds in de jaren 1880 waren er jeugdwerkafdelingen opgericht in Nieuw Zeeland en Mexico, en in de negentiger jaren bovendien op Hawaï en in Canada. In Engeland kwam de eerste jeugdwerkafdeling echter niet voor 1916 van de grond, en pas in de daaropvolgende tiental jaren begon het werk daar tot bloei te komen in particuliere woningen en buurthuizen.

In 1930 ondernam de vereniging een vastberaden poging om in de zendingen aan huisjeugdwerk te gaan doen. Binnen twee jaar had het jeugdwerk zich dan ook uitgebreid naar landen als Zweden, Duitsland, Nederland, Denemarken, Zwitserland, Schotland en Zuid-Amerika.

Het kerkelijk jeugdwerk is pas onder leiding van zuster May Anderson een internationale organisatie geworden, nadat zij in het midden van de twintiger jaren geroepen

Adèle C. Howells

LaVern W. Parmley

was om de positie over te nemen die zo lang was bekleed door haar geliefde vriendin Louie B. Felt. Zelf had zij toen reeds 35 jaar zitting gehad in het algemeen bestuur van de organisatie, waarvan ze nog op één maand na vijftien jaar als presidente zou dienst doen.

May Anderson was een heel ander type dan de zacht-aardige Louie. „Ze was altijd in de eerste plaats op het welzijn van de kerkelijke jeugd bedacht,” herinnert zich met liefdevolle ergernis een voormalig lid van het algemeen jeugdwerkbestuur. „Het kon haar volstrekt niet schelen of de door haar uitgedachte methodes ongerief voor de leerkrachten of moeilijkheden voor de ouders opleverden.” Van haar verregaande hervormingsplannen noemen wij slechts de vrijwel onmiddellijk na haar aanstelling getroffen voorbereidingen voor de bouw van een nieuw jeugdwerkziekenhuis, en maatregelen tot versnelde invoering van afzonderlijke lesboeken voor kinderen van alle leeftijdsgroepen.

Zuster Anderson werd op 11 september 1939 ontheven van haar bijna levenslange staat van dienst in het jeugdwerk.

Doordat haar opvolgster, May Green Hinckley, als Engels emigrante bovendien door de dood van haar moeder vroegtijdig was verweesd, had ze zichzelf al jong leren redden. Dank zij haar grote vindingrijkheid had ze, hoewel ze weinig onderwijs had genoten, haar kansen later zo goed mogelijk benut. Ze was werkzaam geweest als directrice en eerste cheffin op het administratiekantoor van de Salt Lake Kliniek, had twee full-time zendingen vervuld en bovendien twaalf jaar dienst gedaan als OOVJV-ringpresidente in de Granite Stake (Utah).

In laatstgenoemde functie had zij een onderscheidingsprogramma voor de jonge meisjes van de kerk ingesteld, dat later voor de arenleessters heeft gediend. Pas op latere leeftijd trad ze in het huwelijk met Bryant S. Hinckley. Ondanks haar moederlijke zorgen voor de kinderen uit het eerste huwelijk van haar man — waaronder de later in de kerk bekend geworden Gordon B. Hinckley, — heeft ze zelf nooit kinderen gehad. Daar ze dit gebrek aan echte moederschapsbeleving toch als een pijnlijk gemis heeft ervaren, was ze volkomen verrast toen ze werd geroepen tot de positie van algemeen jeugdwerkpresidente, die ze eerst niet wilde aanvaarden. Toen zij haar echtgenoot op zijn zending als president over de noordelijke staten had vergezeld, had deze haar opmerke-

lijke leiderschapscapaciteiten onderkend, en hij wist haar dan ook te overreden die roeping te accepteren.

Binnen drieëneenhalf jaar zou haar leven weliswaar een einde nemen, maar die periode heeft zij aan het destijds 100.000 leden tellende jeugdwerk gewijd. Doordat zij over zendingservaring beschikte, kende zij het potentieel van de jeugdwerkafdelingen in de zendingsgebieden.

Onder de leiding van zuster Hinckley is het jeugdwerk in zekere zin geworden wat het nu is, het heeft een eigen identiteit verworven. In die tijd heeft deze organisatie bij voorbeeld een officieel embleem gekozen, waarin geloof en dienstbetoon symbolisch zijn afgebeeld. Ook de kleuren van het jeugdwerk zijn door haar gekozen: rood voor moed, geel voor dienstbaarheid en blauw voor waarheid en reinheid. De leraressen begonnen maandelijks leestaken voor bepaalde schriftgedeelten te vervullen en er werd een leuze aangenomen waardoor de opdracht van het jeugdwerk nog eens extra werd onderstreept, in de vorm van de bekende tekst uit LV 68 : 28: „En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.”

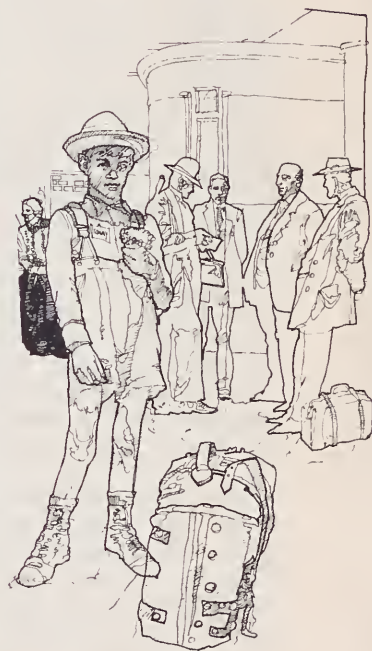
Adèle Cannon Howells, zuster Hinckley's toegewijde vriendin en eerste raadgeefster, had de leiding over het jeugdwerk toen deze organisatie zo vrijgevig was om na de tweede wereldoorlog 3.451 dozen vol speelgoed en kleding naar de Europese leden te zenden, nadat men hiervoor in de Verenigde Staten een inzameling had gehouden. Evenals haar vriendin was ook zij kinderloos gebleven. Evenmin als deze had ze voorheen ook geen ervaring in het jeugdwerk opgedaan, maar wel was zij jarenlang May Hinckley's raadgeefster in de OOVJV van Granite Stake geweest, en toen May haar daar nodig had, verliet ze meteen haar woonplaats Los Angeles om zich bij haar vriendin en collega te voegen.

Hoewel inmiddels weduwe geworden, had ze voorheen samen met haar man veel rondgereisd en gezien hoe de creativiteit van kinderen door het jeugdwerk in goede banen was geleid.

Van hetgeen tijdens het bestuur van zuster Howells tot stand is gebracht, is waarschijnlijk het meest vermeldenswaard haar grote voortvarendheid bij de stichting van het nieuwe kinderziekenhuis onder auspiciën van het jeugdwerk. Het oude ziekenhuis had in zijn dertigjarig bestaan 5.907 kinderen opgenomen en verpleegd, maar toch was de accommodatie ontoereikend geworden, en in 1938 had een brandje die toestand nog verergerd. Vrijwel onmid-

Naomi M. Shumway

(Wordt vervolgd op blz. 34)

Een geestelijk fundament voor de toekomst

Interview door de redactie met zuster Naomi
M. Shumway,
algemeen jeugdwerkpresidente

Interviewer: Bent u van mening dat het door het jeugdwerk beoogde doel sinds de beginperiode is gewijzigd? Is het nu geen heel andere organisatie onder dezelfde benaming?

Zuster Shumway: In wezen is onze vereniging zichzelf gebleven. Kinderen hebben ook nu nog dezelfde behoeften als honderd jaar geleden, ook al wordt er in deze tijd misschien op wat andere wijze in voorzien. Er wordt nu alleen op meerdere plaatsen en met grotere aantallen kinderen gewerkt dan voorheen. Als organisatie worden we dan ook voortdurend sterker. Momenteel staat een half miljoen kinderen als lid bij het jeugdwerk ingeschreven, met in de ringen een gemiddeld opkomstpercentage van 68.

I: Gaat er in andere delen van de wereld evenveel kracht van het jeugdwerk uit als in de Verenigde Staten?

S: Ja zeker! Dat maakt het juist zo inspirerend, als wij zien hoe het werk onder deze kinderen, dat Aurelia Spencer Rogers destijds voor ogen

stond, zich sindsdien over de hele wereld verbreid en het leven van duizenden kinderen beïnvloed heeft.

I: Wat hebben kinderen naar het inzicht van uw bestuur het hardst nodig, en hoe wordt er tegenwoordig in voorzien?

S: Kinderen moet men bovenal in het evangelie onderwijzen, zodat er een fundament van zuivere beginselen in hun hart is gelegd als ze later aan verzoeken worden blootgesteld. Bij de opstelling van al onze lessen en het bedenken van alle activiteiten voor de kinderen gaan wij uit van de bedoeling hun kennis van het evangelie bij te brengen. Ze leren hen eerst zich op hun doop voor te bereiden. Verder worden de jongens geestelijk toegerust om later het priesterschap met ere te kunnen dragen, terwijl het jeugdwerk er natuurlijk in het algemeen op gericht is de kinderen zo goed mogelijk voor te bereiden op de verantwoordelijkheden die hun straks in het leven te wachten staan. Het heeft bovendien een zeer stabiliserende invloed op de kinderen, doordat het hun houvast biedt, een „anker der ziel,” waarop ze zich kunnen verlaten in tijden, waarin op geen enkele andere manier in hun diepste geestelijke noden is te voorzien.

I: In hoeverre beantwoordt het jeugdwerk naar uw mening aan zijn doel, namelijk de ouders behulpzaam te zijn bij de godsdienstige opvoeding die zij hun kinderen thuis geven?

S: Het is ons voortdurend gebed dat ons jeugdwerk in dit opzicht goede resultaten zal mogen opleveren, en we krijgen dan ook wel eens erg fijne brieven van ouders. Zo vertelde een moeder ons eens hoe haar zoontje, toen ze hem naar bed bracht, na zijn avondgebed zei dat hij toch wel een beetje bang voor dieven was. Daarop maakte zij hem duidelijk dat hij daar echt niet over hoefde te piekeren, omdat de hemelse Vader, paps en de politie allemaal wel voor zijn veiligheid zouden zorgen. „Trouwens,” had ze erbij gezegd, „zoveel kostbaarheden hebben wij ook niet eens in huis.”

„En Christine's KGW-ring dan?" vroeg die jongen. „Ze zegt zelf dat die haar kostbaarste bezit is, want hij helpt haar altijd de goede weg te kiezen."

I: Mogen wij u nu nog een vraag stellen over de buitenkerkelijke kinderen die het jeugdwerk bezoeken? Hoe komt het contact van hun ouders met de zendelingen tot stand?

S: De jeugdwerkleidster die zo'n kind in haar klas heeft, geeft de naam en het adres daarvan door aan haar presidente. Deze neemt die gegevens weer mee naar de vergadering van de wijkraad. De priesterschap beslist dan of in zo'n geval de ring- of de full-time zendelingen ingeschakeld worden.

I: Zijn introducties via het jeugdwerk een vruchtbare voedingsbodem voor het zendingswerk, dat veelal tot de doop van nieuwe kerkleden leidt?

S: Zeer zeker levert deze vorm van kinderzending goede resultaten op, en bovendien soms heel aandoenlijke verhalen. Een paar weken geleden kreeg ik nog een brief van een moeder, die haar dochtertje met de burens had laten meegaan naar de „mormoonse kinderkerk." Daarin vertelt ze letterlijk: „Iedere donderdag haalden al die moeders mijlenver in de omtrek alle kinderen af, of ze nu mormoons waren of niet. Ze kwamen ook bij ons aan huis, en betoonden zich zorgzaam, zo liefdevol en trouw.

Bovenal trof het mij dat ze genoeg om mijn kind gaven om zoveel moeite voor haar te doen. Elke week weer kwam mijn dochtertje thuis met allerlei verhalen over de hemelse Vader. Al heel gauw kwamen wij hiervan onder de indruk, dus vroegen wij om bezoek van de zendelingen . . . Er ging voor ons gezin een hele nieuwe wereld open . . . Nog nooit is er in ons en in ons huiselijk leven zoveel veranderd als vanaf het moment waarop ons dochtertje naar binnen kwam vliegen en vroeg: „Toe, mams, mag ik alsjeblieft ook mee naar het jeugdwerk?"

I: Wilt u ons nog iets over uw eerbiedsprogramma vertellen?

S: Wij zijn, geloof ik, de enige hulporganisatie van de kerk met een volledig uitgewerkt plan om de kinderen eerbiedig te leren zijn. Het begrip „eerbied" omvat nog heel wat meer dan alleen stil zijn. Wij leren onze kinderen en leidsters dat eerbied aan de dag kan worden gelegd door gehoorzaamheid, nederigheid, respect, dankbaarheid en andere goede hoedanigheden, waarin Christus ons is voorgegaan. Wij hopen dat alle kinderen, leerkrachten en leidsters door ons eerbiedsprogramma gemotiveerd zullen worden van oprechte eerbied blijk te leren geven. Wij willen het jeugdwerk voor ieder kind een geestelijke belevenis doen zijn, en dit betekent dat voor de leerkrachten en leidsters hetzelfde geldt.

I: Hoe worden de jongens door het jeugdwerk op het ontvangen van het priesterschap voorbereid?

S: Voor 10- tot 11-jarige jongens is dat het voornaamste doel van de opleiding. Ze krijgen dan uitstekende lessen over de aard van het priesterschap, bij voorbeeld over de herstelling van het Aäronische priesterschap en de plichten van een diaken. Het presidium van het diakenenquorum bezoekt op gezette tijden de wegbanersklas van de padvinderij om met de jongens te spreken over de grote betekenis van hun voorbereiding op het priesterschap. Ook dit is een geestelijk feest, niet alleen voor de jongens van het jeugdwerk, maar ook voor de diakenen zelf.

In alle jeugdwerkklassen bieden wij de jongens de nodige hulp bij hun voorbereiding op het priesterschap. Aan de voor het behalen van het jeugdwerkdiploma gestelde eisen zien wij dat de jongens op het jeugdwerk moeten leren hun tienden te betalen, te bidden, het Woord van Wijsheid te onderhouden en de avondmaalsvergaderingen bij te wonen. Verder moeten ze teksten uit de Schriften en de Artikelen des Geloofs van buiten leren en aan genealogisch werk doen. Ze krijgen enig inzicht in het wezen van het priesterschap en leren hoe dit werd hersteld, en ook hoe en waarom

een jongen zijn priesterschap eer moet aandoen. Verder leren ze het een en ander over de verschillende ambten zowel in het Melchizedekse als in het Aäronische priesterschap en welke taken ze straks als diakenen te vervullen krijgen.

Bovendien wordt er in de maand november altijd een speciale avond georganiseerd voor alle elfjarige jongens en hun vader of diens plaatsvervanger, in de persoon van een pleegof stiefvader, een voorgd. oom, grootvader of andere opvoeder. Dit evenement heeft ten doel de jongens meer begrip en besef bij te brengen voor de macht van het priesterschap. Er hebben ons tal van berichten bereikt dat inactieve vaders na bijwoning van die vergaderingen aan hun priesterlijke plichten zijn herinnerd, en daarin aanleiding hebben gevonden hun priesterschap voortaan meer eer aan te doen.

I: Hoe kan het jeugdwerk de ouders behulpzaam zijn bij de opvoeding van geestelijk gestoorde of lichamelijk gehandicapte kinderen?

S: Als er in een bepaald gebied slechts enkele van die kinderen zijn, sporen wij de ouders en jeugdwerkleiders echt aan ze in de gewone jeugdwerkklassen op te nemen. Het is dan voor andere kinderen in zo'n klas een leuke gelegenheid om met hen te leren omgaan en ze te helpen. Meestal kunnen kinderen met lichamelijke handicaps gewoon met het jeugdwerk meedoen. Er zijn echter ook gebieden waar de kerk genoeg leden telt om geestelijk of emotioneel gehandicapte kinderen uit een twee- of drietal ringen bijeen te brengen in een afzonderlijke jeugdwerkafdeling van tien tot vijftien kinderen.

I: Zijn er ook richtlijnen verkrijgbaar voor iemand die eventueel een bijzondere jeugdwerkklas zou willen vormen?

S: Ja, de instructies daarvoor staan in het handboek voor het jeugdwerk, en tevens in een door het algemeen bestuur opgestelde brochure, die op aanvraag

aan belangstellenden wordt toegezonden. Hiervoor bestaat inderdaad heel wat belangstelling. Bijna dagelijks bereiken ons verzoeken om nadere inlichtingen.

I: Kunt u ons vertellen hoe uw huisjeugdwerk functioneert?

S: Huisjeugdwerk is bestemd voor kinderen in regio's, waar ze niet met anderen kunnen samenkomen wegens de afstand, door ziekte of andere omstandigheden. Voor deze kinderen fungeert de moeder doorgaans als jeugdwerkleidster, tot welke positie ze door de bisschop of gemeentepresident is geroepen. Ze werkt dan in opdracht van de plaatselijke jeugdwerkpresidentie.

I: Als u een boodschap zou mogen doorgeven aan de leerkrachten en ouders van uw pupillen, hoe zou die dan luiden?

S: Dat wij hopen dat alle leerkrachten zich bewust zullen zijn van hun heilige roeping om de kinderen in het evangelie van Jezus Christus te onderrichten. Telkens als ze naar het jeugdwerk gaan, moet dit voor de kinderen een geestelijke belevens zijn, maar ze mogen er ook best pret maken. De kinderen behoren met verlangen naar hun eigen wekelijkse bijeenkomst uit te zien, en dat gevoel kunt u hun als leidsters en leerkrachten geven.

I: En wat zou u met name tot de ouders willen zeggen?

S: Dat onze liefde inderdaad naar u en uw kinderen uitgaat. Blijft u ze vooral naar ons toesturen. Het bevorderen van de geestelijke groei van uw kind is onze grootste zorg, en uw hulp hebben wij daarbij ook nodig, zoals uw luisterend oor, als uw kinderen van het jeugdwerk thuiskomen, en u er iets over willen vertellen. Verder hebben wij uw medewerking nodig om samen met ons uw kinderen het evangelie bij te brengen. Het belang van het voorbeeld, dat uzelf uw kinderen in deze geeft, is met geen mogelijkheid te overschatten.

Aan deze kinderen behoort immers de toekomst.

Dat weekend hing er een dicht wolkendek boven de bosrijke streek. Er sijpelde regen door de lucht, terwijl de cameramensen geduldig wachtten op een geschikt moment om te gaan filmen. Het regende en zij baden, maar er kwam nog meer regen. Als de cineasten hun opnamen in die ene week tijdens de lente van 1975 niet klaar konden krijgen, zouden ze met dit project een jaar moeten wachten voordat het milieu er weer zo uitzag als voor de enscenering vereist was. Het zomerseizoen zou al spoedig aanbreken, en tot overmaat van ramp moest de hoofdrolspeler de volgende vrijdag vertrekken. 's Maandagsmorgens werden de mensen van de filmploeg voor dag en dauw al wakker en begonnen al hun apparatuur

op te stellen, in de mening dat ze zich op de een of andere manier voor het slechte weer schadeloos konden stellen, maar toen hield het opeens op met regenen. Toen de zon opkwam, aanschouwden ze de prachtigste ochtendnevel die zij ooit gezien hadden. De hoge, natte grashalmen flonkerden en de vogels begonnen te zingen. Ze beseften dat de natuur hen gezegend had met een schoonheid die ze zelf nooit te voorschijn hadden kunnen toveren.

Op die morgen begon de afdeling filmproductie van de Brigham Young Universiteit opnamen te maken van scènes voor de film *Het eerste visioen*. Stewart Petersen, die de rol van de profeet Joseph Smith moest vertolken, liep door dat hoge gras en dacht aan die

Lief'lijk was de morgen

Door Jeane W. Chipman

Na eeuwen van duisternis en afvalligheid van de leer van Christus, heeft het God behaagd Zich opniemw aan de mensheid te openbaren. Die openbaring kwam als verhoring van een nederig gebed, dat in het jaar 1820 in de omgeving van Palmyra in de staat New York werd opgezonden door de toen 14-jarige jongen Joseph Smith.

„In (mijn vijftiende levensjaar) ontstond er in de plaats waar wij woonden, een ongebruikelijke godsdienstige spanning, (die) spoedig onder alle sekten in die landstreek (heerste).” (JS 2 : 5.)

„In deze tijd van grote opwindning werd mijn geest tot ernstig nadenken en grote onrust aangespoord.” (JS 2 : 8.) „Overwegende dat ze toch niet allemaal gelijk konden hebben, en dat God niet de bewerker van zoveel verwarring kon zijn, besloot ik de zaak eens grondiger te onderzoeken.” (Zie de derde alinea van de Wentworthbrief.)

„Toen . . . las ik op zekere dag uit de Zendbrief van Jakobns, hoofdstuk 1, vers 5, dat luidt: En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere.” (JS 2 : 11.)

„Nog nooit had een tekst uit de Schriften een mensenhart sterker getroffen dan deze, toen, het mijne. Hij leek wel met grote kracht in iedere vezel van mijn hart door te dringen.” (JS 2 : 12.)

„Ik dacht telkens en telkens weer over deze tekst na, in het beseef dat, als iemand ooit wijsheid van God nodig had, ik het was.” (JS 2 : 12.)

„In overeenstemming met mijn besluit, het aan God te vragen, begaf ik mij dus het bos in om de poging te doen. Het was in de morgen van een mooie, heldere dag, vroeg in het voorjaar van 1820.” (JS 2 : 14.)

„Toen ik mij afgezonderd had op de plaats waar ik heen wilde gaan en om mij heen had gezien, en ik alleen was, ben ik neergeknield en begon de verlangens van mijn hart tot God op te zenden.” (JS 2 : 15.)

Een getuigenis van Joodse oorsprong

Broeder Gerardus D. Story
Gemeentepresident van Alcoy

Bij het beëindigen van de tweede wereldoorlog was ik zeventien jaar. Ik was verward en had weinig hoop op de toekomst.

Mijn land, Holland, was geschonden door de littekens van de terreur en ongeveer 90% van mijn familie was uitgeroeid, hoofdzakelijk omdat zij van Joodse afkomst waren. Mijn vader en moeder en ook ikzelf ontsnapten ternauwernood, God beschermde ons om een of andere onbekende rede tegen de terreur waar tijdens de oorlog het Joodse ras onder gebukt ging.

Ik had slechts een zeer geringe godsdienstige opvoeding genoten. Als jongen was ik een enkele maal naar de synagoge geweest om het trouwen van een tante mee te maken, maar in feite was mij nooit bijgebracht in God te geloven, laat staan in zijn Zoon Jezus Christus.

Na de oorlog zwierf ik de hele wereld rond en vestigde mij uiteindelijk in New York City.

Later ging ik in het Amerikaanse leger waar ik mijn studie in electronica beëindigde.

Werkend bij een bekende onderneming in electronica werd ik overgeplaatst naar Spanje, waar ik een Spaans meisje trouwde. We waren erg gelukkig met onze kinderen.

Maar, en helaas is er altijd een maar, er ontbrak toch iets aan. Wij konden niet direct vaststellen wat het was,

maar mijn vrouw en ik voelde dat er ook nog iets anders moest zijn dan werken, spelen, voor de kinderen zorgen en vrienden bezoeken op zondag. Toen klopten op die onvergetelijke dag twee rijzige jongemannen bij ons aan en ik zag direct dat zij Amerikanen waren. Op dat moment had ik geen idee van wat zij kwamen doen.

Zij verknoeiden geen tijd en vroegen mij zonder omwegen waar ik vandaan kwam, wat ik hier aan het doen was en waar ik na mijn dood naartoe zou gaan. Ik vertelde ze dat godsdienst geen hobby van mij was en dat ik niet geïnteresseerd zou zijn in wat zij dan ook maar te koop zouden hebben. Ik vroeg ze binnen te komen om mij over Amerkia te vertellen, maar ik liet ze mij eerst beloven absoluut niet over godsdienst te spreken.

Zij hielden hun belofte en spraken geen woord over godsdienst, wat mij inderdaad verbaasde; uiteindelijk moesten zij datgene verkopen waarvoor zij op pad waren. Wij spraken over Amerika, over Spanje waar zij van hielden enz., en we hadden een bijzonder fijne avond. Wij vroegen hen terug te komen wanneer zij maar wilden.

Een van die avonden, maakte ik de vergissing, (die later bleek de meest gezegende van mijn leven te zijn) hen te vragen welke kerk zij tegenwoordigden.

DAT GAF DE GROTE STOOT.

Bliksemsnel haalden zij uit hun tassen boeken en brochures voor de dag, en begonnen uit te leggen waarom en hoe de ware kerk werd hersteld en waarom ik ze minstens een beetje van mijn tijd moest geven om te proberen te begrijpen waar dit nu allemaal over ging.

Tegen die tijd waren we hun bezoek op prijs gaan stellen en we besloten

hun een plezier te doen en de brochures te lezen die ze ons gegeven hadden. Ook begon ik het Boek van Mormon te lezen.

Nadat ik een groot gedeelte ervan gelezen had, stelde ik vast dat het het weerdste boek was dat ooit geschreven werd, dat het alleen maar ging over nog meer oorlogen en het doden van mensen en ik vroeg mij dan ook af hoe dit een goddelijk boek kon zijn. Ik had het natuurlijk vergeleken met de algemene slachting uit de tweede wereldoorlog waarbij het grootste gedeelte van mijn familie omkwam.

Ik kon het niet aanvaarden en de elders legden mij rustig uit dat als ik mocht twifelen ik mijn hemelse Vader moest raadplegen. Zij toonden mij de tekst in de Leer en Verbonden afd. 9 : 8-9, waarin uitgelegd werd wat ik moest doen. Deze tekst sprak mij wel aan, maar ik maakte er bezwaar tegen dat de Leer en Verbonden ook weer een mormoons boek was, met andere woorden, door de kerk in elkaar gezet. Daarna lieten ze mij in de Bijbel zien wat er in Jacobus 1 : 5 stond. Ik was op zijn minst erg verbaasd en ging zelfs nog meer van deze belofte houden.

Zij toonden mij vele teksten uit de Schrift, die blijkbaar toch niet goed genoeg waren want na enkele maanden werd ik achtergelaten als een onmogelijk geval, te trots en erg eigenwijs.

Zij hadden gelijk, ik was trots en eigenwijs zoals een goede Hollander betaamt; toch hadden zij iets bij mij wakker gemaakt dat niet meer tot zwijgen te brengen was. (Later begreep ik dat „dat iets” de kracht van de heilige Geest was.)

Mijn geest was verward en ik bleef nadenken over wat de zendingen

mij verteld hadden. Ik had zelfs slapeloze nachten en mijn vrouw raadde mij aan wat vakantie te nemen, maar ik kon geen besluit nemen.

Enige tijd later vroeg een vriend van mij, Enrique, mij mee te gaan naar een vergadering, waar ik Hugo A. Catrón, de zendingspresident zou kunnen ontmoeten. Ik ging mee en had een vrij lang gesprek met hem. Hij maakte indruk op mij en vreemd genoeg geloofde ik elk woord dat hij mij over het evangelie vertelde.

De volgende zondag ging ik weer naar de kerk en langzamerhand kwamen de zendingen weer bij mij thuis. Het waren nu anderen, vanwege overplaatsingen.

Het onderwijzen begon helemaal opnieuw en ik vond het fijn. Na een tijdje vroegen zij mijn vrouw en mij of wij gedoopt wilden worden, maar om een of andere vreemde reden konden wij er niet toe besluiten.

Zij stuurden heel wat verschillende zendingen naar ons toe, steeds weer met een andere benadering, maar zonder succes.

Ofschoon ik er niet zeker van ben, meen ik toch dat president Catrón zijn zendingstactiek veranderde. Hij zond namelijk twee zendingenzusters naar onze stad en zij waren de liefste en fijnste meisjes die men zich maar denken kan.

Zij heetten zuster Quinn en zuster Küntzly.

Intussen was er twee jaar verstreken sinds de eerste zendingen bij ons aan de deur kwamen.

De zusters kwamen in het gebied te werken waar wij woonden, begonnen ons te bezoeken en deden het geweldig goed. Zij wisten ons duidelijk te maken dat wij beiden klaar waren en dat we al gedoopt hadden moeten zijn. Zij vertelden ons dat wij het

doopformulier in moesten vullen omdat de Heer op ons wachtte en dat we alle zegeningen zouden ontvangen die wij verdienden.

Op dat moment gaf ik mij gewonnen, mijn tegenstand was gebroken. Eindelijk, na twee jaar en twee maanden, vulden wij de doopformulieren in en werden wij voorbereid om de zaterdag daarop gedoopt te worden.

Wij waren allebei erg zenuwachtig en stonden nog klaar om weg te lopen. Maar alsof zij begrepen in welk een wanhopige situatie wij waren gaven zij ons de witte kleding en werden wij naar broeder Enrique gebracht, die ons doopte.

Toen ik de doopvont uitkwam voelde ik mij zeer vreemd, alsof ik rondvloog. Er kwam een vrede over mij die de hele dag voortduurde, ook de hele volgende dag en een groot deel van de maandag. Ik belde mijn vriend Enrique op en legde hem uit dat ik niet kon werken en dat ik nog steeds dat vreemde en goede gevoel had. Ik vroeg hem of hij alstublieft naar ons toe wilde komen om mij te helpen en hij kwam. Wij bespraken het en hij raadde mij aan erover te bid-

den. En dat heb ik gedaan en alles werd weer gewoon zoals het was en ik ben nog steeds erg gelukkig.

Ik heb daarna vele getuigenissen gehad, van de waarachtigheid van de kerk, van onze hemelse Vader en zijn zoon Jezus Christus. Ik weet dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de enige ware kerk is op deze aarde. Ik weet ook dat God leeft evenals zijn Zoon Jezus Christus, en dat Joseph Smith een profeet was en dat heden president Spencer W. Kimball de levende profeet van God is op deze aarde.

Het kostte mij twee jaar en twee maanden om deze getuigenis te verkrijgen, en mijn vrouw en ik weten dat wij dat „ontbrekende iets” hebben gevonden en we zijn nu een zeer gelukkig gezin onder de leiding van de Heer.

Het bovenstaande is een ware getuigenis van ons gezin in de naam van Jezus Christus. Amen.

Broeder Gerardus David Story
Gemeentepresident
Gemeente Alcoy,
District Alicante
Zendingsgebied Sevilla Spanje

TEMPEL WEEKEND VAN 4 TOT 7 MEI 1978

Op hemelvaartsdag, donderdag 4 mei was het dan zover. Het district Apeldoorn had samen met Groningen een bus gehuurd voor $\pm$ 50 personen om naar Zollikofen te reizen voor een lang tempel week-end.

Om 4 uur ('s morgens) vertrok de bus uit Groningen om onderweg de andere wachtende leden mee te nemen. Onder de deskundige leiding van broeder De Bruyn verliep de zonnige heenreis voorspoedig. Nadat we 's avonds in Zollikofen aankwa-

men, waar verschillende Nederlandse leden ons begroeten, sloten we vriendschap met de daar aanwezige Italiaanse leden, die daar voor de Italiaanse tempelweek waren.

We bespeurden hun warme en enthousiaste (zendings) geest. (Er zijn 4 zendingen in Italië: Milaan, Padova, Rome en Catanië en binnenkort zal er een ring in Milaan georganiseerd worden.

Na de eerste tempeldag (vrijdag) werd er 's avonds druk gewinkeld en gegeten in de „MIGROS”, een bekend attractiepunt voor de tempelgangers. Er was een groepje mor-

monen, dat de terugreis van de MI-GROS naar Zollikofen per metro wilde maken. Na in allerijl zonder kaartje te zijn ingestapt - men dacht een kaartje in de metro te kunnen kopen - stapte men er zonder betaald te hebben in Zollikofen weer uit.

Eerlijkheidshalve besloot men alsnog kaartjes te nemen uit de daar aanwezige automaten.

De tweede tempeldag werd ook een groot succes. De jeugd, die in grote getale mee was gekomen, verrichtte veel werk voor de overledenen. Er werd voor bijna 900 mensen plaatsvervangend werk verricht!

Om $\pm$ 14.30 uur werd de terugreis naar Nederland aangevangen, alwaar men - lichamenlijk enigszins uitgeput, maar geestelijk zeer versterkt - onder luid gezang om 6 uur in de ochtend arriveerde.

De hele groep voor de tempel.

Uitkijkend naar de volgende tempelreis en de banden verstevigd nam men afscheid van elkaar. Het was een leuke verrassing dat broeder Luchin, de vorige tempelpresident, op vrijdag 5 mei ook in de tempel aanwezig was.

Broeder J. Weening

Sportdag voor ring en zending in Assen

Op tweede pinksterdag 15 mei 1978, werd in Assen een sportdag voor ring en zending gehouden.

Onder spontane toejuichingen van het talrijke publiek werd er fel doch eerlijk gestreden om de prijzen.

Het volleybal werd bij de dames door de ring gewonnen, bij de heren door de zending.

De prijs voor het voetballen ging naar de zending, terwijl bij het tafeltennissen de prijs naar de heren van de ring ging en naar de dames van de zending.

Ferme jongens, stoere knapen.

Sport op tweede Pinksterdag in Assen.

De onderlinge contacten werden weer eens verstevigd en men wenste elkaar veel succes met de regionale wedstrijden in Duitsland later in dit jaar. Het volleyballen vond op een sportveld plaats, het tafeltennissen gedeeltelijk op het sportveld en gedeeltelijk in een school.

Geloof in Kaapstad

Van vriend tot vriend

8/78

De meestal zonnige hemel boven Kaapstad was nu door regenwolken verduisterd. Waarom, o waarom, dachten de kinderen, ging het vandaag juist regenen?

Die bijzondere middag, waar de jongens en meisjes vol verwachting naar toe hadden gewerkt was werkelijk aangebroken, en nu was het alsof hun gebaksverkoop letterlijk in het water zou vallen, geruïneerd door die regenbui. In weerwil van het slechte weer wisten ze toch dat „Oma” Fourie hen verwachtte, dus ploeterden ze door de neerplenzende regen om op het door haar vastgestelde uur in het kerkgebouw te kunnen zijn. Zuster Fourie „Oma” begroette hen op haar gewone liefdevolle manier en bevestigde daarna dat de verkoop die dag toch maar moest doorgaan, omdat de bakprodukten niet houdbaar waren. Ze zei ook dat de verkoop buiten zou moeten plaatsvinden, om de mensen staande te kunnen houden om ze iets te verkopen.

„We zullen allemaal bidden dat de regen mag ophouden,” bepaalde ze, „en we weten dat dit ook gebeuren zal, want dat geldt hebben we hard nodig om ons jeugdwerk te kunnen voortzetten. Dit is de wil van onze Vader in de hemel, dus

het spreekt vanzelf dat Hij ons ook zal helpen.”

Er sprak zoveel zekerheid uit „Oma”'s stem, dat toen alle kinderen hun hoofdjes bogen en zij bad opdat de regen zou ophouden, iedereen gewoon wist dat het weer droog zou worden. En dat werd het ook.

De regen die dagenlang onophoudelijk was neergekletterd hield bijna als bij toverslag op. De zon brak door en lachte de kinderen toe, terwijl ze tafeltjes naar buiten droegen en hun bakprodukten, die ze zelf hadden meegebracht, daarop uitstalden. Na een bijzonder geslaagde verkoop, werden de lege tafeltjes weer in het kerkgebouw teruggezet. Toen begon het weer te regenen, en de eerstvolgende drie dagen bleef het aan één stuk doorregenen.

„Maar, zuster Fourie, wat had u moeten doen als het toen niet was opgehouden met regenen?” vroeg een medewerkster, een andere jeugdwerkleidster, later aan „Oma.”

Daarop antwoordde deze vrouw, die 34 jaar achtereen de kleine jongens en meisjes van Zuid-Afrika liefdevol had onderwezen, heel zachtjes: „Maar we wisten toch allemaal wel dat het zou ophouden?”

„**B**rand! Brand!” Bij het horen van dat waarschuwend geroep sloeg elke bewoner van het dorpje Farmington in Utah de schrik om het hart. De enige manier waarop zij een brand bestrijden konden was immers van een naburige beek tot aan het brandende gebouw een rij te vormen en emmers water door te geven om zo te trachten het vuur te blussen. Bijgevolg werd vrijwel ieder gebouw dat in brand was geraakt geheel verwoest, en van de

De kinder- vriend

inboedel viel ook nooit veel meer te redden.

Toen Aurelia Spencer Rogers, die het grootste deel van haar leven in Farmington heeft gewoond, die alarmkreten hoorde, holde zij in de richting van het huis waaruit dikke rookwolken opstegen in de warme augustuslucht. Dat huis behoorde toe aan vrienden, bij wie zij juist logeerde, nadat ze in die zomer van 1902 haar eigen woning had verhuurd en naar het ongeveer 30 km zuidwaarts gelegen Salt Lake City was verhuisd. Ze ging echter nog dikwijls naar Farmington terug om daar zaken

te behartigen en vruchten in te maken voor de winter.

Aurelia sloot zich aan bij de emmerbrigade die snel was opgesteld. Het was typerend voor haar dat ze eerder dacht aan het verlies dat haar vrienden zouden lijden dan aan haar eigen kleren en persoonlijke bezittingen die zich in dat huis bevonden. Opeens kreeg zij een ellendig gevoel: haar verslagboeken van het jeugdwerk lagen in een slaapkamer op de bovenverdieping, waar ze eraan had zitten werken aan een tafel bij het raam! In stilte bad ze dat die boeken als door een wonder behouden zouden blijven, maar het kwam haar voor dat alles daarbinnen in de as werd gelegd. „Ik betreurde dit bovenmate,” zei Aurelia later. „Het verlies van mijn kleren had me niets kunnen schelen, als die boeken maar gered hadden kunnen worden.”

Aurelia hielp haar vrienden hun intrek nemen in een leegstaand huis, waar ze zich weer installeren konden. Diep bedroere keerde ze daarop naar Salt Lake terug, want ze meende dat men niets uit de door het vuur geteisterde woning had gered. Nog steeds achtervolgd door de gedachte aan het verlies van de jeugdwerkverslagen, ging ze een week later weer naar Farmington om te trachten zoveel mogelijk gegevens te verzamelen over de organisatie van het jeugdwerk, om een nieuw verslag te kunnen gaan schrijven. Toen ze haar bisschop opzocht, wachtte haar daar het nieuws van het wonder, waarom ze had gebeden. Ze beschrijft dit als volgt:

„Bisschop Moroni Scrist kreeg (tijdens de brand) de ingeving om via de veranda door het bovenraam te klimmen, in de veronderstelling nog iets van de inboedel te kunnen redden, maar toen hij naar binnen ging, was de rook zo dicht dat hij bijna stikte en door anderen weer naar

buiten geholpen moest worden . . . Toen hij bij het venster kwam, stak hij zijn hand uit en voelde het kleed dat over de tafel lag, trok het naar zich toe, pakte het met boeken en al aan de vier hoeken op . . . en gaf het bundeltje door aan degenen die buiten stonden. Zo werden door Gods voorzienigheid die verslagboeken toch nog gered.”

De bewuste boeken bevatten de geschiedenis van de eerste jeugdwerk-bijeenkomst die ooit gehouden was, en hoe die organisatie in het leven geroepen werd. Ze dienden als basis voor de *Life Sketches* die Aurelia Spencer Rogers later voor de kinderen schreef, aan wie zij ze opdroeg met de woorden:

„Our children are our jewels; we have counted well the cost.” Vrij vertaald luiden deze versregels ongeveer als volgt: „Als kleinodiën zijn onze kinderen; de kosten ervan telden wij zorgvuldig na. Dat d'engelen hen steeds behoeden mogen, opdat nimmer één van hen verloren ga.”

In maart 1878 had Aurelia voor het eerst in volle ernst gedacht aan de oprichting van een organisatie voor kinderen, waar men vooral kleine jongens zou kunnen leren „hoe ze zich te gedragen hadden” en ze voorts „alle goeds” kon bijbrengen. Ze wilde hen zo verschrikkelijk graag helpen en bad dat haar daartoe een weg zou worden gewezen. „Ik werd inwendig bijna van vurig verlangen verteerd,” schreef ze in haar geschiedkundig verslag; zo sterk was haar motivatie geweest.

Een paar weken later kwam zuster Eliza R. Snow in Farmington, om daar met de zustershulpvereniging te vergaderen. Bij die gelegenheid ging ze samen met zuster Emmeline B. Wells, die haar vergezelde, even voor een kort bezoekje naar Aurelia's woning, waar ze langs kwamen op weg naar het goederendepot, waar ze

de trein zouden nemen die hen naar Salt Lake terug zou brengen. Toen sprak zuster Rogers tegenover hen haar bezorgdheid uit over veel jongens uit die omgeving, waarvan ze meende dat ze niet behoorlijk in het evangelie werden onderwezen, en dat hun evenmin de goede manieren werden bijgebracht waardoor ze later fatsoenlijke mannen zouden worden. Ze vroeg of het ooit mogelijk zou zijn een organisatie in het leven te roepen om die kinderen te helpen. Er wordt ons bij verteld dat zuster Snow daarop „enige ogenblikken het stilzwijgen bewaarde, en toen zei dat er misschien zoiets kon worden gesticht, en dat zij erover met het Eerste Presidium zou spreken.”

John Taylor was destijds president van het Quorum der Twaalf Apostelen en fungeerde tevens als waarnemend president van de kerk, aangezien er na de dood van Brigham Young nog geen nieuwe president door de leden van de kerk was gesteund. Zuster Snow sprak er dus over met president Taylor, die deze aangelegenheid op zijn beurt weer met andere leden van het Quorum der Twaalf Apostelen besprak, waarop hun werd ingegeven een brief te schrijven aan bisschop John W. Hess van de gemeente Farmington. Daarin werd hem gevraagd enige vrouwen aan te zoeken om de leiding op zich te nemen. Als presidente werd zuster Rogers gekozen. „Tot op dat tijdstip,” zei ze naderhand, „was er nog niet over de meisjes gesproken, maar de vereniging zou naar mijn mening zonder haar niet volledig zijn. . .” Er werd dus overeengekomen die erbij te betrekken.

Louisa Haight en Helen M. Miller werden als raadgeefsters voor de nieuwe organisatie gekozen, die op aanraden van zuster Eliza R. Snow de naam „Primary” zou dragen, wat zoveel bete-

kent als „primair” of basis-jeugdwerk, (door ons nog later kortweg als „het jeugdwerk” aangeduid). De genoemde dames werden door bisschop Hess aangespoord om alle gezinnen in de omgeving te bezoeken en de kinderen na verkrijging van de toestemming van hun ouders uit te nodigen de bijeenkomst bij te wonen. Zuster Rogers vermeldde dat ze ongeveer 112 jongens en evenveel meisjes hadden ingeschreven. Men verzocht de kinderen op zondag 11 augustus 1878 samen met alle wijkleden een openbare vergadering bij te wonen. Bij die gelegenheid werden de eerder genoemde vrouwen en nog een paar andere leidsters door bisschop Hess en zijn raadgevers aangesteld om een jeugdwerkvereniging te Farmington te presideren.

Bisschop Hess was zeer behulpzaam. Vaak bezocht hijzelf het jeugdwerk of droeg deze taak aan andere priesterschapsdragers over. Kort na de oprichting van de eerste jeugdwerkafdeling schreef zuster Snow bij wijze van bemoediging in een brief aan zuster Rogers:

„Ik weet zeker dat u in deze door hemelse inspiratie wordt geleid, en dat hier een grootse beweging bezig is van de grond te komen, die voor de toekomst van Zion van het grootste belang zal zijn . . . De engelen en alle heilige wezens, in het bijzonder de leiders van Israël aan gene zijde, zullen zich hiervoor ten zeerste interesseren.”

De zo wonderbaarlijk uit de brand geredde verslagen van zuster Rogers vermelden dat de kinderen voor die allereerste jeugdwerkvergadering werden bijeengeroepen op 25 augustus 1878. De daaropvolgende jeugdwerkbijskomsten heeft ze als volgt beschreven: „Toen de kinderen begonnen te begrijpen wat de motieven waren, die tot het

bijeenroepen van hun kleine samenkomsten hadden geleid, schenen ze opgetogen te zijn over hetgeen er voor hen werd gedaan. Gehoorzaamheid, geloof in God, gebed, stiptheid en goede manieren waren onderwerpen die vaak ter sprake werden gebracht en veelvuldig herhaald. Tijdens deze bijeenkomsten nam de hele vereniging in de regel deel aan de voorgeschreven oefeningen. De kleinere kinderen zaten op de voorste banken, de overige naar hun grootte daarachter. Te bestemder tijd stonden de kleinsten op om gezamenlijk een paar teksten of versregels op te zeggen. Nadat ze weer waren gaan zitten kwamen de kinderen op de volgende bank aan de beurt om vragen over de Bijbel te beantwoorden. Weer een ander klasje zong dan een lied. Een ander groepje kinderen gaf zijn mening ten beste of ze zeiden een voor een teksten op, enzovoort.

. . . In het volgende voorjaar huurden wij een stukje grond van de gemeente, waarop de kinderen van de jeugdwerkvereniging bonen en pofmais verbouwden als aanvulling op de door de ZHV opgeslagen tarwevoorraden die als voedselvoorziening moeten dienen in toekomstige tijden van hongersnood.”

In dit jaar (1978) zullen de jongens en meisjes van het jeugdwerk overal ter wereld de eerste jeugdwerkvergadering herdenken die ooit is gehouden. Dan zullen zij ook eer bewijzen aan zuster Rogers en anderen die dit mogelijk hebben gemaakt. Van die ruim 220 jongens en meisjes die in augustus 1878 bij het jeugdwerk van Farmington (Utah) werden ingeschreven, is het leidental van deze geïnspireerde organisatie voor jongens en meisjes beneden de leeftijd van 12 jaar, onder leiding van duizenden toegewijde medewerksters, toegenomen tot bijna een half miljoen.

De goede- buur- club

Door Mary W. Divers

Joop en Corrie hadden pas twee weken vrij van school, en aan die lange zomervakantie leek nu al geen eind te komen!

„Wat doen we nu, Corrie?” vroeg Joop. „Altijd diezelfde oude spelletjes beginnen mij te vervelen.”

„Mij ook, maar misschien kunnen wij een club oprichten,” stelde Corrie voor. „Goed idee,” gaf Joop toe. „Maar wat voor een club dan?”

„Nou,” zei Corrie weer, „een werkclub bij voorbeeld.”

„Ik heb geen zin in werken,” gaf Joop ten antwoord. „Daar is helemaal geen aardigheid aan.”

„Toch wel, 't Hangt er maar vanaf wat voor werk je doet,” vond Corrie.

„Wat dan?” vroeg Joop nieuwsgierig. „Een heleboel dingen,” antwoordde Corrie. „We zouden de mensen kunnen verrassen door leuke dingen voor ze te doen.”

„Ja, dat zou wel een hele verrassing voor ze zijn!” riep Joop lachend uit. Hij dacht er nog even over na en opperde toen het idee: „We zouden het de Goedebuurclub kunnen noemen. Wat moeten we nu eerst doen?”

„We zouden hier thuis vast kunnen beginnen. Wat moet er nodig worden gedaan?” vroeg Corrie.

„Ik weet 't al,” zei Joop. „Pa zou graag

willen dat de vuilnisvaten uit de garage op straat werden gezet. Die kan ik dan wel naar buiten sjouwen, terwijl jij de garage aanveegt.”

„Prima,” riep Corrie uit.

Die avond zei Pa onder het eten; „Er is vandaag iets heel vreemds gebeurd’ De vuilnisvaten waren buiten langs de straat gezet, en de garage was zo schoon dat ik die bijna niet meer terugkende, maar nog vreemder is dit briefje, dat op de deur zat geplakt.”

Hij keek een beetje beteuterd, maar toch ook verheugd, terwijl hij het voorlas: „De Goedebuurclub is hier geweest.” Glunderend wisselden Joop en Corrie over de tafel heen een steelse blik van verstandhouding.

De volgende morgen kregen ze bezoek van Joops vriendje Berrie. Ook hij was op zoek naar bezigheid, en Joop en

Corrie vertelden hem dus van hun Goedebuurclub en wat zij al gedaan hadden.

„Een prachtidee,” vond Berrie. „Mag ik ook lid worden van jullie club?”

„Natuurlijk,” zei Joop. „Ken jij soms iemand die hulp nodig heeft?”

„Zeker wel! Oma heeft vannacht geen oog dicht gedaan van de kiespijn, dus nu heeft mijn moeder haar vanmorgen vroeg naar de tandarts gebracht, en ze heeft, voordat ze wegging, geen tijd gehad om de vaat te doen of de bedden op te maken,” zei Berrie. „Wij zouden haar best kunnen helpen. Ze zal wel moe zijn als ze straks thuiskomt.”

„Kom, we gaan!” riep Corrie meteen. Bij haar thuiskomst keek Berrie's moeder verrast rond. „Dat is fantastisch,” zei ze. „Nu kan ik voor het eten koken nog even rustig gaan zitten om bij te

komen. Ik vraag me wel af wie zo iets leuks voor mij kan hebben gedaan.”

Toen ze naar de keuken ging om het eten klaar te maken, vond zij een briefje op het aanrecht, waarop stond: „De Goedebuurclub is hier geweest.”

Berrie lachte blij om de verheugde uitdrukking op zijn moeders gezicht, maar hij zei niets.

„Wat nu gedaan, Berrie?” vroeg Joop de volgende dag.

„Ik zou het niet weten,” was Berrie's antwoord, „maar we zouden nog wel iemand anders kunnen vragen lid van onze club te worden, die ons dan misschien een nieuw idee aan de hand kan doen”

„Jantina kunnen wij 't niet vragen,” zei Corrie. „Die heeft pas haar amandelen laten knippen.”

„Dan moeten we Jantina gaan helpen,”

zei Berrie. „Laten we voor haar iets doen.”

Later op de middag werd er bij Jantina thuis aan de deur gebeld, en toen haar moeder opendeed, vond ze een in vrolijk gekleurd papier gewikkeld pakje op de stoep, met een briefje eraan, waarop stond: „De Goedeclub is hier geweest.”

„Je hebt een cadeau gekregen van de Goedeclub,” zei Jantina’s moeder tegen haar.

„Wat dan?” vroeg Jantina.

„Pak het maar eens uit, dan zie je ’t wel,” opperde moeder.

„Nee maar!” zei Jantina toen ze het pakje openmaakte. „Een sprookjesboek! Nu heb ik tenminste iets te doen totdat ik weer beter ben.”

In de loop van de volgende dagen en weken werd de Goedeclub steeds groter. Elk nieuw lid had wel weer een idee om in stilte wat voor iemand te doen. De fijne verrassingen en de briefjes van de Goedeclub vormden al gauw het gesprek van de buurt.

De oude heer Peters, die altijd met een stokje liep en met zijn stijve rug niet zo goed meer kon bukken, vertelde aan Berrie’s vader hoe iemand in zijn tuin alle rommel had opgeraapt.

Jantina’s moeder vertelde aan Corrie’s moeder dat iemand vlak voor een zware zomerse regenbui haar wasgoed had binnengehaald en het netjes voor haar had opgevouwen.

Mevrouw Meyer, een alleenstaande oude dame, vertelde aan haar buurvrouw dat iemand haar veranda had schoongemaakt en de tuinmeubels afgestoft, terwijl zij haar middagdutje deed.

Toen Eriks moeder met een nieuwe baby thuiskwam uit het ziekenhuis, had er een prachtige bos versgeplukte bloemen op haar staan wachten.

Er was ook altijd een briefje bij, waarvan

het opschrift luidde: „De Goedeclub is hier geweest.”

De hele zomer was de Goedeclub druk in de weer geweest. Bijna voordat ze ’t wisten was de vakantie voorbij.

Kort nadat de school weer begonnen was, maakte Jantina’s moeder een praatje met de oude heer Peters. Ze vroeg hem: „Wat denkt u dat er met onze Goedeclub gebeurd zal zijn? De hele week is er al bij niemand meer voor een verrassing gezorgd.”

Er verscheen een ondeugende tinteling in de ogen van de oude Peters. Hij had de zaak stilletjes in de gaten gehouden en het geheim van de Goedeclub ontdekt. Nu vertelde hij haar wat hij te weten was gekomen. „Nu de kinderen weer op school zitten, hebben ze immers geen tijd meer om dat alles te doen, waar wij van de zomer zo’n plezier van hebben gehad.”

Dat vertelde Jantina’s moeder meteen aan de moeder van Corrie, die het op haar beurt weer doorvertelde aan Eriks hleder. Het duurde dan ook niet lang of alle volwassenen kenden het geheim van de Goedeclub, en ze waren het er allemaal over eens dat ze die club wel eens mochten bedanken.

Er werden in stilte plannetjes gemaakt, en de eerstvolgende zaterdagmiddag werden de clubleden uitgenodigd op een feestje dat bij meneer Peters thuis gehouden zou worden.

Toen iedereen binnen was, verzocht meneer Peters hen plaats te nemen. Daarna ging hij de kamer uit. Even later kwam hij weer terug, gevolgd door alle mensen die in de loop van de zomer hulp gekregen hadden.

Terwijl ze allemaal in koor „bedankt hoor, Goedeclubleden!” riepen, keken de jongens en meisjes elkaar verwonderd aan. Het was een prachtig besluit van een vrolijke zomer.

Door Alice Stratton

DE DOOP

is een
familie-
aangelegenheid

Toen ik met de familie bij de doopvont stond, keek ik toe hoe ons kleinzontje Clayton schuchter met zijn papa de treden afdaalde. Terwijl hij zijn ene arm omhooghief, sprak zijn vader het doopgebed uit, waarna hij zijn jongen in het water onderdompelde, dat om hen heen plonsde en spetterde.

Na het zingen van het slotlied en het uitspreken van het dankgebed, verlieten wij, de familieleden en de pasgedoopte

kinderen eerbiedig het kerkgebouw. Bij de viering van het heugelijke feit in de huiselijke sfeer, die even later plaatsvond, keek een van de kinderen op van zijn portie roomijs en vroeg: „Oma, bent u ook in van dat glinsterende blauwe water gedoopt?”

„Nee,” glunderde ik. „Toen ik gedoopt werd, zaten we niet in keurig gestoffeerde vertrekken bij zachte muziek en inspirerende toespraken. Wij droegen

geen van alleen witte doopkleding, en er stonden ook geen drommen familieleden aan de rand van een betegelde doopvont."

„Toe, vertel ons daar eens iets van, oma,” smeekten de kinderen, en dus vertelde ik hun mijn verhaal.

„Kijk, zie je, Hurricane was, toen ik nog klein was, nog maar een pioniersdorpje in het zuiden van Utah. We waren van plan geweest mij op mijn verjaardag in het kanaal van Hurricane te laten dopen. Ik was precies vier dagen voor mijn verjaardag, viel het kanaal droog.

De boeren waren razend. De perzikboomgaarden en hooilanden zaten nu ook zonder water. Iedere man bij ons in 't dorp ging met zijn pikhouweel en zijn schop gewapend naar de rivier om het euvel te verhelpen, maar er was een breuk ontstaan die zich ernstig liet aanzien. Een dag vóór mijn verjaardag klom ik op de berm van het kanaal, in de hoop ook maar een straaltje water te zien te krijgen. In plaats daarvan zag ik hoe de hete, droge winden de modder op de bodem had vastgekoekt en de bedding zat vol scheuren, die aan de randen waren opgekruld, zodat er overal schoteltjes van aardewerk in schenen te liggen. „O mama, wat moeten we doen?” vroeg ik. „Hoe kan ik nu gedoopt worden als het kanaal droog staat?”

„Je kunt in dat geval altijd nog naar de warme zwavelbronnen gaan, net als je zusjes,” stelde ze voor.

„Maar die waren 's winters toch jarig? Nu in juli zouden wij ons daaraan branden!”

Mama wist dat ze niet behoefde aan te komen met het voorstel om de datum uit te stellen. Het was bij ons in de familie immers traditie allemaal op onze achtste verjaardag te worden gedoopt?

„Laten wij eens kijken welke andere

keuzemogelijkheden je nog hebt,” zei mama. „Kom maar eens mee.”

De drinkbak van de koeien stond net even buiten de omheining van de vee-kraal onder de abrikozenboom. Er zat een gat in de schutting, waar de koeien hun kop door staken. „Daarin zou je ook nog gedoopt kunnen worden,” zei ze. Ik keek naar de lange groene slierten die in dat water dreven en rilde bij de gedachte. „Je kunt de bak toch met de bezem schoonschrobben en hem daarna met fris water uit het regenwaterreservoir vullen,” zei ze.

„Maar mama toch . . .” kermde ik.

„Als je verdriet het kanaal zou kunnen vullen, zou er nu wel water door stromen,” zei ze, terwijl ze me troostend in haar armen koesterde.

Ik had oom Ren horen zeggen dat het kanaal voor zonsondergang weer in orde zou kunnen zijn, dus klom ik tegen donker op de oever, in de hoop de schuimkoppen van het binnenstromende water te kunnen zien, maar de gebarsten lemen bodem was alleen nog maar dieper gerimpeld. Met een loodzwaar hart sjokte ik naar huis en plofte neer op mijn bed in de perzikboomgaard, waar wij 's zomers altijd sliepen. Toen ik opkeek naar de avondhemel, zag ik de eerste sterren al verschijnen.

„Hemelse Vader, alstublieft,” bad ik, „och, toe, helpt u de mannen het water morgen in het kanaal te krijgen.”

Het verbaasde me niet eens, toen ik een poosje later wat watergeplens hoorde, dat door de hoofdsluis golfde, hoog op de oever boven ons huis. Ik trok mijn voeten onder mij en ging op mijn hielen zitten luisteren. Het geluid zwol aan tot een fikse waterval, die bruisend over de rotsen tuimelde en tenslotte door de sloot langs onze boerderij kabbelde. Het kanaal was inderdaad vóór zonsondergang klaargekomen, maar het water

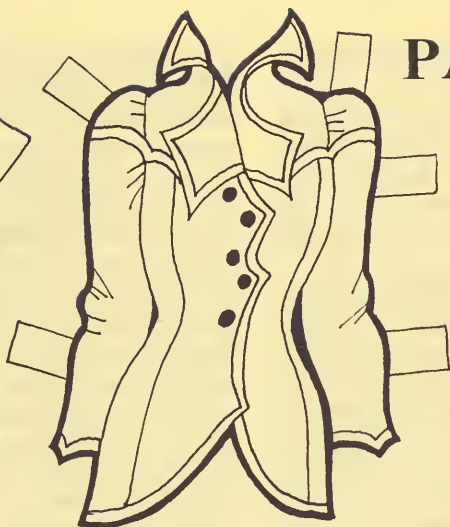
moest kilometers ver stromen voordat het ons dorp had bereikt.

„O, dank U, hemelse Vader,” fluisterde ik. Toen knuffelde ik mijn kussen, drukte mijn hoofd er behaaglijk in en sukkelde in slaap, gesust door de vrolijke muziek van het lachende, kolkende water.

Tegen de volgende middag was al het afval en het schuim van de nieuwe waterweg vanzelf weggespoeld door het kanaal, en het water vloeyde kalm en effen voorbij. Ik trok mijn schone witte nachtpon aan en oom Ren Spendlove arriveerde in zijn verbleekte beste overall. Mama wandelde met ons naar het kanaal. Mijn speelmakkertjes, neefjes en nichtjes zaten onder de schaduw van de wilgen langs de oever te wachten. Oom Ren stapte van de glibberige, modderige kant het water in, stak zijn armen uit en

gaf mij een hand. Er dansten rimpels licht op de stroom en een paar wilgenblaadjes gleden als kano's door de met vlekken zonlicht bezaaide schaduwen op het water. De wind hield zijn adem in, toen oom Ren het doopgebed uitsprak. Ik voelde het watergeruis in mijn oren klotsen. Toen trok hij mij proestend uit het water op en hield me stevig vast, totdat ik weer op adem was gekomen. Toen pas bemerkte ik hoe iedereen me zat aan te kijken en toe te lachen, en ik voelde me heerlijk en algemeen geliefd. „Mama, ik ben gedoopt!” riep ik juichend uit. Ze strekte haar armen uit en reikte mij de handen, terwijl ze me vlak naast zich op de oever trok. Ze zei dat de doop een heilige verordening was, en toen ze mij, zo drijfnat als ik was, dicht tegen zich aandrukte, wist ik dat dit waar was.

PAPIEREN POP

Aurelia Rogers
organiseerde het
jeugdwerk in
augustus 1878

„Nanwelijks had ik dit gedaan, of ik werd onmiddellijk aangegrepen door een of andere macht die mij geheel overmande, en zo'n verbazende invloed op mij had, dat mijn tong gebonden was. Ik kon niet spreken.”
(JS 2 : 15.)

„Dikke duisternis omhulde mij, en het kwam mij enige tijd voor alsof ik tot plotselinge verdelging was gedoemd.”

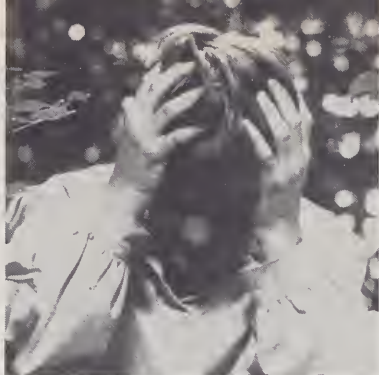
„Juist toen ik op het punt stond in wanhoop te verzinken en mij aan de verdelging over te geven . . . zag ik recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon,

die geleidelijk neerdaalde tot ze op mij viel.”
(JS 2 : 15, 16.)

„Niet zodra verscheen dit licht, of ik voelde mij bevrijd van de vijand die mij geknisterd hield.”
(JS 2 : 17.)

„Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen boven mij in de licht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan.” (JS 2 : 17.)

„Een Hemmer sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: Deze is Mijn geliefde Zoon—hoor Hem!” (JS 2 : 17.)

Daar in dat schaduwrijke bosland werd de boodschap door God gebracht, en ontvangen door een jongeman — een profeet, nog in zijn jongensjaren — ergens in de hemels in het noordelijk deel van de staat New York. Nederig vroeg Joseph m: „Bij welke van al die kerken moet ik mij aansluiten?“ Op deze smeekbede kreeg hij ten antwoord dat hij zich

„bij geen ervan moest aansluiten.“ (Zie JS 2 : 18, 19.) Later heeft Joseph gezegd: „Er werd mij nitdrukkelijk geboden „mij bij geen ervan aan te shiten,” en ik ontving tegelijkertijd een belofte dat de volheid van het evangelie mij op een toekomstig tijdstip bekendgemaakt zou worden.“ (Wentworthbrief, al 2.)

Andermaal werden de hemelen dus geopend, waarbij een mens van aangezicht tot aangezicht

met de godheid sprak, evenals certijds Adam, Abraham, Mozes, Paulus en anderen. De Vader en de Zoon brachten een bezoek aan die jengdige profeet, toen hij meer dan 150 jaar geleden op een lentedag in een stukje oerbos was neergeknield. Door middel van Joseph, Gods profeet, werden dank zij dit eerste visioen en de daaropvolgende openbaringen, het evangelie en de ware kerk van Jezus Christs in al hun volheid op aarde teruggebracht en hersteld.

andere „mooie, heldere dag, vroeg in het voorjaar van 1820,” (PGW, JS 2 : 14), toen Joseph Smith nederig had gebeden om een antwoord op zijn vraag: „Bij welke van al die kerken moet ik mij aansluiten?”

Het eerste visioen is een historische film, die in opdracht van de kerk moest worden uitgebracht ten dienste van het onderwijs en het zendingswerk. Het draaiboek volgt het relaas van Joseph Smith, waarin hij met zijn eigen woorden vertelt wat hem overkwam in de lente van 1820 in zijn New-Yorkse woonplaats Palmyra, toen hij, na het lezen en overpeinzen van die tekst uit Jakobus 1 : 5, besloten had aan God te vragen welke kerk de ware was.

De zeldzame schoonheid van die eerste morgen vormde het begin van een week, waarin er druk gefilmd werd. Omstreeks donderdag trad er opnieuw een weersverandering in. Uit een zwaarbewolkte hemel begon het alweer te regenen. Tegen het einde van die dag moest er nog één gewichtige scène worden opgenomen en dat moest in stralende zonneschijn gebeuren. Het is de scène, waarin men Joseph op een heldere, zonnige dag hard naar zijn huis ziet lopen. Die vrijdagmorgen bouwden de filmmakers dus midden op het veld tussen het bos en de ouderlijke woning van Joseph Smith, een 6 meter hoge stellage op voor hun camera's. Er werd weer een bijzondere bede opgezonden en toen wachtte men maar af. Na verloop van een wachtperiodes, die wel uren scheen te hebben geduurd, dreven de wolken uiteen en het klaarde op. De camera's draaiden. Vlak voor het einde van de scène betrok de lucht opnieuw en kreeg de duisternis de overhand. „Dat was het dan,” zei David Jacobs, die de produktie regisseerde, „maar dat was ook al wat we nodig

hadden - de scène waarmee de film begint.”

In Joseph's eigen relaas van zijn eerste visioen vertelt hij hoe hij het bos inging en daar neerknielde om de Heer aan te roepen. Plotseling voelde hij zich letterlijk door duisternis omhuld: „... ik werd ... aangegrepen door een of andere macht, die mij geheel overmande ... de macht van een werkelijk bestaand wezen uit de niet-zichtbare wereld.” (JS 2 : 15, 16.) Het was moeilijk zich een voorstelling te maken van de manier waarop de gewaarwording van die kwade invloed moest worden weergegeven en vervolgens verfilmd. De week daarvoor had David Jacobs in het vliegtuig naar New York de verhandeling bestudeerd van een onlangs ontdekt document, waarin Joseph Smith zijn visioen beschrijft. Bij het lezen daarvan waren er direct een paar zinnen uitgesprongen. Joseph zei namelijk: „Ik hoorde een geluid achter mij, alsof er iemand naar mij toeliep. Ik probeerde weer te bidden, maar kon het niet; het was alsof die voetstappen dichterbij kwamen. Ik sprong overeind en keek om me heen, maar ik zag niemand of niets, waardoor het geluid van die voetstappen had kunnen worden geweegebracht.” (Citaat uit Dean Jesse's studie, getiteld „Vroege verslagen van het eerste visioen,” voorjaar 1969, blz. 284, BYU-studies.)

Dave zei: „Op datzelfde moment wist ik dat ik daarmee die duistere scène wilde inleiden, zo en niet anders. Dat was aangrijpend, dat was levensecht.”

De moeilijkste scène was echter die, waarin de verschijning van de Vader en de Zoon wordt uitgebeeld. Het was nog een zware beslissing of dat hemelse visioen wel in beeld gebracht mocht worden, met het oog op het gewijde

(Wordt vervolgd op blz. 36)

BRIGHAM YOUNG

Bewerking van een door Eugene England
gepubliceerde serie artikelen

Toen Brigham Young op 29 augustus 1877, nu 101 jaar geleden, kwam te sterven, stond hij aan het hoofd van een in de woestijn bloeiend rijk, dat 350 grotere en kleinere steden en dorpen omvatte. Bovendien was hij voor over de honderdduizend zielen als profeet de letterlijke woordvoerder van God geweest. Hij had de kerk door de donkere dagen heengevoerd, die gevolgd waren op de martelaarsdood van de profeet Joseph Smith en zijn broer Hyrum. Brigham had de leiding op zich genomen bij de door duizenden heiligen ondernomen uittocht naar het verre westen van de Verenigde Staten, waarbij ze een afstand van ca. 2.250 km hadden afgelegd om in de wildernis een beschaving op te bouwen. Hij was een groot redeenaar en zendeling geweest. Hij had de ontwikkeling van kunst en wetenschap bevorderd door het culturele leven onder zijn volgelingen te stimuleren, hij had universiteiten en academiën gesticht en dienst gedaan als gouverneur over een heel territorium (het latere Utah).

Deze prestaties van de tweede profeet van deze bedeling zijn onder de heiligen der laatste dagen over het algemeen welbekend. Minder bekend zijn voor sommige kerkleden misschien de levensomstandigheden waaronder Brigham in zijn jonge jaren verkeerde, en hoe hij tot het mormonisme werd bekeerd. Bij zijn eerste kennismaking daarmee was hij maar elfeneenhalve dag op school geweest. In plaats daarvan had zijn moeder hem en haar overige kinderen de geringe schoolkennis die zijzelf bezat

thuis bijgebracht. Zo had ze hem leren lezen, terwijl zijn vader hem uit de Bijbel had onderwezen.

Brighams ouders waren vrome, puriteinse methodisten. Hij reageerde op hun strenge vroomheid door hun geloof evenmin aan te nemen als geheel te verwerpen. Hij legde daarentegen een opmerkelijke onafhankelijkheid aan de dag, die hem ertoe bracht zijn eigen godsdienstige verbintenissen eerst na zorgvuldige, langdurige overwegingen aan te gaan. Terugdenkende aan de in zijn jeugdjaren opgedane ervaringen, kon hij zich naderhand met gerijpt inzicht als volgt uitlaten:

„Toen ik jong was, werd ik erg strak gehouden. Zo mocht ik 's zondags niet langer dan een half uurtje gaan wandelen om wat lichaamsbeweging te nemen ... In mijn kinderjaren kreeg ik geen kans om te gaan dansen, en de betoverende klanken van de viool kreeg ik nooit te horen, voordat ik een jaar of elf was, en toen waande ik mijzelf op de brede weg naar de hel, als ik mijzelf toestond er talmend naar te blijven luisteren. Mijn eigen kindertjes zal ik

Woning in Aurelius (New York), die Brigham Young in het begin van de jaren 1820 heeft helpen bouwen.

niet aan zo'n onnatuurlijk strenge opvoedingsmethode onderwerpen, maar zij zullen naar danspartijtjes gaan, muziek studeren, romans lezen en verder alles mogen doen wat kan leiden tot verruiming van hun gemoed, tot aanvulling van hun geest en ontwikkeling van hun verstand om zich naar lichaam en geest vrij en onbelemmerd te kunnen voelen." (*Journal of Discourses*, deel 2, blz. 94, in volgende citaten als *JD* aangeduid.)

Brigham had in zijn jeugd geleerd hard te werken en zuinig te zijn. Hij werd bij een stoelenmaker en huisschilder in de leer gedaan. Toen hij ongeveer 18 jaar was, had Brigham voldoende vakbekwaamheid opgedaan en was hij volwassen genoeg om zelf een zaakje te beginnen. Hij richtte een kleine timmermanswerkplaats in en vestigde zich als een bedreven handwerksman. Nog steeds geniet hij in het westen van de staat New York een goede reputatie op grond van de fraaie uitvoering van zijn trappenhuisdecoraties, waaivormige bovenlichten en deurkozijnen, trapleuningen, zoldervensters met dakkapellen en fraai bewerkte schoorsteenmantels.

Hij verklaarde eens: „Ik heb mijn hele leven geloofd dat al wat de moeite waard was om te doen, ook waard was goed gedaan te worden. Het leveren van eerlijk, betrouwbaar en degelijk werk aan mijn opdrachtgevers heb ik altijd evenzeer als een deel van mijn godsdienst beschouwd als het bijwonen van de eredienst in een godshuis op de sabbatdag.”

Lang is Brigham Young op zoek geweest naar het ware geloof. Evenals Joseph Smith sloot hij zich niet zonder meer bij het kerkgenootschap van zijn ouders aan. Hij bezocht de bijeenkomsten van verschillende kerken, terwijl hij zich erop toelagde een zedelijk hoogstaande,

hardwerkende en liefhebbende echtgenoot en vader te zijn. Hij kon echter kennelijk geen genoegen nemen met een fatsoenlijk, werkzaam leven zonder meer. Hij moet wel hebben gesmacht naar geestelijke en emotionele voldoening, en vurig hebben verlangd naar een bevredigend antwoord op tergende vragen naar de zin van het leven. Overal waar hij gewoond heeft, sloot hij zich aan bij groepen onafhankelijke zoekers naar waarheid, evenals dit het geval was geweest met vele bekeerlingen tot de herstelde kerk van het eerste uur.

Brighams broer Phineas ontving als leider van zo'n groepering eens van Samuel Smith, een broer van de profeet, een van de eerste exemplaren van het Boek van Mormon. Daar Phineas zich tegenover zijn kleine (godsdienstige) geloofsgemeenschap verantwoordelijk voelde, en zijn volgelingen niet wilde blootstellen aan dergelijke uitvindselen, die waren „verzonnen om de mensen te misleiden.” las hij het zorgvuldig door. Hij kon er echter de door hem verwachte dwalingen niet in vinden, en toen hij de eerstvolgende sabbat voor zijn geloofsgenoten verscheen, hoogst waarschijnlijk in aanwezigheid van Brigham, „had hij nog geen tien minuten het woord gevoerd ter verdediging van dat boek, of de Geest van God kwam op wonderbaarlijke wijze over mij,” zo zegt hij zelf, „en ik heb het werk uitvoerig besproken, betogend hoe belangrijk het wel was, waarbij ik bijbelteksten aanhaalde om mijn standpunt met bewijzen te staven, om ten slotte mijn toespraak tot die mensen te besluiten met de verzekering dat ik in dat boek geloofde.” Daarop leende Phineas zijn exemplaar van het Boek van Mormon uit aan zijn vader, die dit „het prachtigste werk dat hij ooit had gezien” vond. Vervolgens gaf hij het aan zijn zuster Fanny, die het „een

openbaring" noemde. Zij gaf het op haar beurt weer door aan Brigham Young, die wat gereserveerder in zijn reacties was.

„Ik heb die zaak eerst twee jaar lang grondig bestudeerd, alvorens te besluiten dat boek te aanvaarden . . . Ik wilde er voldoende tijd voor nemen om zelf de proef op de som te nemen en na te gaan of het allemaal wel waar was.” (*JD* van 8 augustus 1852, deel 3, blz. 91.)

Op een andere keer heeft Brigham die terughoudendheid als volgt verklaard:

„Bij de eerste gelegenheid las ik het Boek van Mormon, en maakte daarop doelbewust kennis met de mensen die beweerden erin te geloven . . . Ik lette goed op om te zien of ze blijk gaven van gezond verstand. Als ze dat hadden verlangde ik van hen dat ze zouden aantonen dat het in overeenstemming met de Schriften was . . . Toen ik na rijp beraad alles goed in mijn binnenste had overwogen, heb ik het geheel en al aanvaard, en eerder niet.” (*JD* van 6 april 1860, deel 8 blz. 38.)

‘Na ongeveer anderhalf jaar kwam hij eindelijk in actie. Hij kreeg toen bezoek van een groepje mormoonse zendelingen uit Columbia (Pennsylvania), waarvan er één rustig bij hem ging zitten en hem zijn getuigenis gaf. Hiervan zegt hij:

„Bij het zien van iemand, die niet was begiftigd met welsprekendheid of enig talent voor in het openbaar spreken bezat, maar alleen zeggen kon: ‘Door de macht van de heilige Geest weet ik dat het Boek van Mormon waar is, en dat Joseph Smith een profeet des Heren is,’ werd mijn verstand verlicht door de heilige Geest die van deze man uitging. Op hetzelfde ogenblik voelde ik de aanwezigheid van licht, heerlijkheid en onsterfelijkheid, waardoor ik aan alle kanten werd omhuld en waarvan ook mijn binnenste werd vervuld. Of ik wilde

President Brigham Young.

of niet, ik voelde mij gedrongen in die woorden te geloven. Toen wist ik zelf dat het getuigenis van die man op waarheid berustte . . . Mijn eigen verstand, mijn aangeboren gaven en ontwikkeling bogen zich voor dit eenvoudige, doch machtige getuigenis . . . Geheel mijn wezen werd van licht, en mijn ziel van blijdschap vervuld.” (*JD* van 13 juni 1852, deel 1, blz. 90.)

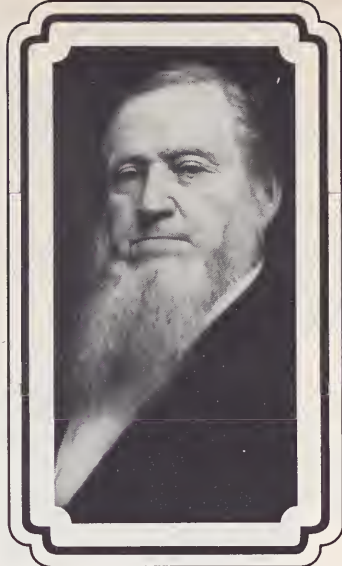
Op 15 april 1832 werd Brigham Young te Mendon (New York) in zijn eigen molenbeek achter zijn timmerwinkel gedoopt door dezelfde zending, wiens getuigenis hem zo diep getroffen had.

Uitspraken van Brigham Young over ontwikkeling

Ontwikkeling opdoen is een goede zaak, en gezegend de man die veel kennis heeft vergaard en die ook weet aan te wenden voor de verbreiding van het evangelie, zonder zich er, opgeblazen van trots, op te laten voorstaan. (*JD* deel 11 : 214.)

Onze mensen zijn de filosofie van het eeuwige leven toegedaan, en moeten zich met het oog hierop niet langer als kinderen gedragen, maar veeleer wijsge-

Stenen schoolgebouw in de omgeving van Auburn (New York) waar Brigham in 1833 zou hebben gepredikt.

*President
Brigham
Young*

ren worden. Daar wij inzicht ontvangen hebben in de aard van ons eigen bestaan, en het doel en de uiteindelijke bestemming van dit leven, zullen onze dagen tengevolge van onwetendheid niet leeg en zinloos worden doorgebracht, maar dan brengt iedere dag zijn eigen nuttige bezigheden met zich mee, waar wijzelf en anderen profijt van kunnen trekken. God heeft ons hier een plaats gegeven, evenals de talenten die wij bezitten, en ons tevens van de middelen voorzien waarmee wij werkzaam kunnen zijn om in ons maatschappelijke, nationale en eeuwige leven geluk te verwerven. (JD, deel 9, blz. 190.)

Het evangelie omvat alle mogelijke bij de mensenkinderen bekende en door hen bestudeerde kunst en wetenschap. Vanwaar komt de kennis waardoor de mensen in staat gesteld zijn om in de laatste jaren zulke grootse prestaties te verrichten op het gebied van de natuurwetenschappen en techniek? Wij weten dat kennis van God afkomstig is, maar waarom erkennen de mensen Hem niet? Omdat ze blind zijn voor hun eigen

belangen, en de dingen niet zien en begrijpen zoals ze in werkelijkheid zijn.

Wie heeft de mens geleerd gebruik te maken van de elektriciteit? Heeft hij die helemaal zelf ontdekt? Neen, die kennis kreeg hij van het Opperwezen, waarvan eveneens alle overige kunst en wetenschap is uitgegaan, hoewel men die aan mensen toeschrijft en deze of gene geleerde, ontdekker of uitvinder met de eer gaat strijken. Maar waar hebben zij hun kennis vandaan gehaald, uit zichzelf? Neen, zij moeten erkennen dat zij, als ze nog geen grassprietje kunnen laten groeien en zonder kunstmatige hulpmiddelen geen haar wit of zwart kunnen maken, precies even afhankelijk van het Opperwezen zijn als de armen en onwetenden. Vanwaar hebben wij de kennis ontvangen om de arbeidbesparende machinerieën te construeren, waardoor onze (negentiende!) eeuw zich van alle voorgaande eeuwen onderscheidt? Uit de hemel! Vanwaar komt onze kennis van de astronomie, of ons vermogen om telescopen te maken waarmee wij kunnen doordringen in de oneindige

*De oever van het Eriemeer in Astabula (Ohio),
waar Brigham en Joseph Young eens een middag
hebben doorgebracht, terwijl zij op zendingsreis
waren*

*Venster achter de drie amfitheatergewijs opgestelde
katheders in de tempel van Kirtland, vermoedelijk
door Brigham Young ontworpen en uitgevoerd.*

ruimte van het heelal? Van hetzelfde Wezen, waarvan Mozes en zijn voorgangers hun kennis ontvingen, en dat Noach bekendmaakte dat de zondvloed de wereld overstromen en haar bewoners zou doen verdrinken. Ook heeft Hij ons macht verleend om kennis aan elkaar over te dragen en onderzoekingen te verrichten om de diepste wetenschappelijke beginselen van deze aarde te doorgronden. (*JD*, deel 12, blz. 257.) Heiligen der laatste dagen zijn een geloof toegedaan, dat hen, ook al hebben zij er maar een gering besef van, aanspoort ijverig naar kennis te streven. Er bestaat dan ook geen ander volk dat vuriger begeert inzicht in de waarheid te mogen verkrijgen, haar te horen, te leren kennen en verstaan. (*JD*, deel 8, blz. 6.) In welke omstandigheden u ook verkeert, hetzij in voor- of tegenspoed, u kunt van ieder mens wel iets leren, en

ook van alle toestanden die zich in de wereld voordoen. (*JD*, deel 4, blz. 287.) Het opvoeden en onderwijzen van onze kinderen verdient dus onze volle aandacht, evenals het onderricht van onze ouderlingen vanaf deze kansel. Dit moet de ouders en de opkomende generatie terdege op het hart worden gedrukt. (*JD*, deel 13, blz. 262.)

Zorg dat uw kinderen behoorlijk in de grondbeginselen van hun moedertaal onderwezen worden. Laat ze bovendien doorleren in de hogere onderwijsvakken, opdat ze op elk terrein van ware, nuttige wetenschap meer kennis en ontwikkeling opdoen dan hun vaders. Zijn ze eenmaal goed in hun eigen taalgebruik onderlegd, dan kunnen ze andere talen gaan bestuderen, wetten, regeringsstelsels en de literatuur van andere landen, volken en taalgebieden. Laat hen voorts kennismaken van alle op waarheid berustende feiten op het gebied van kunsten en wetenschappen, en van alle praktische toepassing daarvan voor hun dagelijks leven. Laat hen studie maken van al wat op en in de aarde, en tevens van hetgeen daarboven in de hemelen is. (*JD*, deel 8, blz. 9.)

Ik zou dus graag willen dat onze mensen extra veel aandacht gingen besteden aan de opleiding van hun kinderen. Wij moeten hen althans in de gelegenheid stellen goed basisonderwijs te volgen en wat algemene ontwikkeling op te doen, opdat onze zoons mettertijd als bedienaars des heils en vertegenwoordigers van het koninkrijk Gods in deze bergstreken, zich in de beste kringen kunnen bewegen en op begrijpelijke en verstandige wijze de beginselen der waarheid aan de mensen duidelijk maken. Alle waarheid is immers van de hemel gegeven en opgenomen in de godsdienst die wij als de ware hebben omhelsd. (*JD*, deel 10, blz. 224)

Herberg in Aurelius (New York), waar Brigham kort voor zijn 20ste jaar heeft leren dansen.

De plaats waar hij volgens de overlevering zijn eerste vrouw Miriam moet hebben ontmoet.

Een deel van de woning die Brigham in 1829 voor zijn vader in Mendon (New York) heeft gebouwd.

De molenbeek met de plaats waar de timmerfabriek heeft gestaan, die door Brigham in 1829/1830 was gebouwd. Op deze plek is hij op 15 april 1832 gedoopt.

De draaibank die Brigham had vervaardigd voor zijn timmerfabriek in Mendon, die door waterkracht werd gedreven.

Klassieke leunstoel die onstreeks 1829 door de toen in Mendon wonende Brigham werd gemaakt.

Het huis in Haydenville waar Brigham kort na zijn huwelijk heeft gewoond.

De wereldomvattende groei van onze kerkelijke onderwijsinstellingen

Interview met Joe J. Christensen van het comité voor godsdienstonderwijs

Interviewer: Waarom heeft de kerk instellingen voor godsdienstonderwijs als seminaries en instituten?

Broeder Christensen: De bedoelingen van onze instellingen voor godsdienstonderwijs is kortweg het gezin bij te staan in de ontwikkeling en opvoeding van het goddelijke element in de jeugd van de kerk.

I: In de eerste paar jaar dat deze onderwijsmethode ingang heeft gevonden in de niet-Engelstalige landen heeft dit systeem een zeer snelle groei vertoond. Kunt u ons misschien iets vertellen over de omvang van die groei?

C: Het besluit om ook in de landen waar geen Engels wordt gesproken het seminariestelsel in te voeren was met recht een geïnspireerde beslissing. In november 1970 besloot de kerkelijke

onderwijsraad dat de leden van de kerk over de hele wereld zo snel mogelijk in de gelegenheid gesteld moesten worden dit godsdienstonderwijs te gaan volgen. Na te hebben nagegaan hoe het met de elders wonende kerkleden stond en de samenstelling van het onderwijsprogramma van onze seminaries en instituten in aanmerking te hebben genomen, besloten wij dit systeem eerst in te voeren in de Spaans-, Duits- en Portugeestalige gebiedsdelen van de kerk. Daarbij zagen wij ons voor ontzaglijk zware opgaven geplaatst, zoals het vertalen van de leerstof, het opsporen van tweetalige leerkrachten om in de verschillende landen les te kunnen geven, en de verzending van het lesmateriaal naar die landen.

Het eerste jaar kwamen we voor een volslagen verrassing te staan. We hadden gedacht dat wij al een goed begin zouden hebben gemaakt als we bij voorbeeld in Guatemala dat eerste jaar 200 inschrijvingen van leerlingen voor dit onderwijs konden boeken. Nu hadden we binnen drie maanden (van maart tot jull 1971) in dat land al ruim 750 leerlingen. In het eerste jaar hadden zich in Sao Paulo (Brazilië) over de 900 leerlingen hiervoor laten inschrijven, en 700 in totaal voor Argentinië en Uruguay gezamenlijk.

Er wordt momenteel in 51 (binnenkort 55) landen, en in 17 verschillende talen seminarieonderwijs gegeven. Bij deze onderwijsinstellingen waren dit jaar over de hele wereld ruim 295.000 studerende ingeschreven.

I: Welke soorten onderwijs zijn er via dit systeem beschikbaar, en hoe werken de verschillende cursussen?

C: Waar de aardrijkskundige ligging dit door de onderlinge afstand tussen diverse plaatsen mogelijk maakt, komen de jongelui vóór het begin van hun gewone

schooldag een uur in hun „dauwtrappersseminarie” bijeen.

Nog een voornaam onderdeel van dit systeem is de seminarie-thuisstudie. Deze studiemethode is bedoeld voor die gebieden waar maar weinig kerkleden woonachtig zijn. Een van de grootste voordelen van dit programma is dat, ook al is er maar één cursist in een bepaalde gemeente, deze toch in staat wordt gesteld door de week officieel godsdienstonderwijs te volgen. Leerlingen die van deze studiegelegenheid gebruik maken, doen dat hoofdzakelijk via zelfstudie thuis. 's Zondags of op een andere weekdag komen ze dan met hun klas bijeen. In elke wijk of gemeente waar dit programma gevolgd wordt, benoemt de kerk een leerkracht, die met de groep leerlingen van de seminarie-thuisstudie geregeld bijeenkomt en hun prestaties controleert. Behalve dat die leerkracht toezicht houdt op de vorderingen van de leerlingen en hun lesboeken, werkschriften of werkstukken nakijkt, brengt deze dan tevens een inspirerende les om hen te motiveren hun studie voort te zetten. De leerlingen krijgen dan nieuwe taken op en worden van nieuwe leerstof voorzien, die ze in de komende week thuis moeten bestuderen en verwerken.

De cursisten van de seminarie-thuisstudie houden gewoonlijk eenmaal per maand een zogenaamde „topdag,” waarop de leerlingen en leerkrachten uit de hele omtrek met een straal van ca. 150 km samenkomen om van een beroepsleerkracht nader onderricht te ontvangen. Terwijl de leerlingen dan met jeugdactiviteiten onder leiding van JM-JV-functionarissen worden beziggehouden, worden de leerkrachten door de beroepsleraar voorbereid op hun werkzaamheden voor de komende maand.

I: Welke studiecursussen zijn er in dit kader verkrijgbaar?

C: Cursussen over het Oude Testament, het Nieuwe Testament, het Boek van Mormon en over de geschiedenis en de leer van onze kerk zijn verkrijgbaar op middelbaar onderwijsniveau. Bovendien kunnen de seminaries beschikken over cursussen met als onderwerp bij voorbeeld de Leer en Verbonden, de levende profeten en hun leringen, verkering en huwelijk, en voorbereiding op het zendingswerk.

I: Verschilt de aard van de behandelde leerstof voor studenten op academisch niveau van die voor leerlingen van middelbare scholen, of bestaat er tussen deze beide niveaus alleen verschil in benadering van dezelfde onderwerpen?

C: In beide gevallen wordt het accent voornamelijk op de inhoud van de Schriften gelegd en op hun historische samenhang. Bij het onderwijs aan volwassenen wordt dieper ingegaan op de achtergrond van de Schriften en worden bepaalde teksten meer van alle kanten bekeken, terwijl op het onderwijs aan middelbare scholieren vooral de nadruk wordt gelegd op activerende ideeën om de belangstelling van de leerlingen levendig te houden.

I: In welke opzichten verschilt het lesrooster van de seminaries en instituten voor godsdienstonderwijs van bij voorbeeld het leerplan van de zondagschool?

C: De elementaire verschillen zijn gelegen in de grootte van de lessen en de manier waarop deze zijn ingedeeld. De door ons uitgegeven lesboeken voor de hulporganisaties van de kerk zijn over het algemeen handleidingen voor de leerkracht, die daarin alles vindt wat hij of zij nodig heeft om een groep leerlingen te onderwijzen. Bij het seminarieonderwijs is het zo dat de leerling door de

leerstof die hij op doordeweekse dagen te verwerken krijgt, tot dagelijkse zelfstudie wordt aanzet. De omvang van het benodigde lesmateriaal is voor het seminarieonderricht dan ook veel groter.

I: Voor welke moeilijke opgaven ziet u zich zoal gesteld?

C: Het is natuurlijk altijd een hele opgave om hoge kwaliteit bij toename van de kwantiteit steeds te blijven handhaven, en dit ook nog doeltreffend en economisch te verwezenlijken.

Een van onze zwaarste taken, die een ware uitdaging voor ons vormen is verder om ouders aan het verstand te brengen wat ons godsdienstonderwijs via de seminaries voor hun kinderen en hen zelf kan betekenen. We moedigen die ouders dus aan, samen met hun kinderen een van onze studieklassen te bezoeken, of erover te praten met hun kinderen die zo'n cursus volgen, om eraan toe te komen waar het om gaat. Als dergelijke ouders eenmaal op die manier kennis hebben gemaakt met ons werk, zijn zij er meestal erg enthousiast over en zetten zich er dan vaak gezamenlijk voor in om ervoor te zorgen dat ook hun overige kinderen de kans krijgen een van onze cursussen te volgen.

I: Zijn er ook studiecursussen beschikbaar op het niveau van volwassenen, waaraan de ouders dus zelf kunnen meedoen?

C: Al ons seminarieonderwijs is erop berekend dat volwassenen aan de lessen kunnen deelnemen. Vele ouders kopen dan ook een gids voor zelfstudie, die via de distributiecentra van de kerk verkrijgbaar is. Van alle seminarie-cursussen die wij geven, stellen wij ook die gidsen voor zelfstudie beschikbaar, over het Boek van Mormon, het Nieuwe Testament, enzovoort. Iedere volwassene die de wens daartoe te kennen geeft

kan ook dit officiële, alledaagse godsdienstonderwijs op zijn eigen niveau verkrijgen.

Aan alle instellingen voor middelbaar of hoger onderwijs waar genoeg HLD-studenten staan ingeschreven hebben wij tevens instituten voor godsdienstonderwijs verbonden, of althans in de onmiddellijke nabijheid van die schoolgebouwen opgericht. Wij hebben echter ook duizenden volwassenen die niet op school zijn, of wier dagindeling, ook al gaan ze nog wel naar school, niet toelaat op de gewone tijden het normale onderwijs in onze seminarieklassen te volgen. Als er priestersehapsleiders in een bepaalde regio voor dit werk voelen en er hun steun aan willen verlenen, stellen wij hen op hun verzoek in staat desgewenst de leiding op zich te nemen van een individuele studiecursus in die regio, om ons seminarieonderwijs binnen ieders bereik te brengen. Wij stellen ons immers ten doel iedereen de kans te geven op zijn eigen niveau het evangelie te bestuderen.

I: Welke voordelen hebt u de ouders nog meer te bieden?

C: Gedurende al de jaren waarin onze instellingen voor godsdienstonderwijs bestaan, hebben wij ons voornamelijk beziggehouden met de kerkelijke bijbehouding van het studerende deel der bevolking. Thans hebben wij onze onderwijsprogramma's en de seminarie-cursussen verruimd en ze meer op de volwassenen afgestemd. Wij allen hebben behoefte aan bestudering van het evangelie en versterking van onze getuigenissen.

In die gebieden waar onze gemeenten overwegend uit kerkleden van de eerste generatie bestaan, die dus van huis uit geen brede ontwikkeling in de kerk hebben opgedaan, nemen wij de meeste tekenen van individuele groei waar.

Onlangs had ik een gesprek met een vader, die pas drie jaar tevoren tot de kerk was bekeerd. Hij zei: „Kort nadat ik was gedoopt, werd ik geroepen om zitting te nemen in het zondags-schoolpresidium van mijn gemeente. Daardoor kreeg ik eigenlijk niet eens de kans om in de lesuren van de zondags-school mijn eigen klas bij te wonen en het evangelie te bestuderen. Mijn kinderen, die in hun tienerjaren zijn en de seminarie cursussen volgen, leren nu heel wat meer over het evangelie dan ik zelf weet.” Die vader was op zoek naar extra hulpmiddelen om nog vlugger wat meer over het evangelie te weten te komen. Hij moest de kinderen uit zijn eigen gezin immers bij zien te houden! Het HLD-seminarieprogramma verschaftte hem die aanvullende hulpmiddelen om meer kennis van het evangelie te kunnen opdoen. Deze cursussen zijn dus vooral van betekenis voor leden van de eerste generatie, maar ook onder de mensen in sommige van onze reeds lang gevestigde ringen dorst men echter naar meer van deze kennis.

I: Hoe kunnen onze priesterschapsleiders bijdragen tot motivatie van de jongeren om zich als cursisten bij HLD-seminaries te laten inschrijven? Hoe kunnen zij hun steun aan deze instellingen verlenen?

C: Het komt er vooral op aan dat onze kerkelijke leiders met de kerkelijke onderwijsinstellingen samenwerken ten bate van de godsdienstige vorming van onze jongelui. Alle onze leiders ten dienste staande hulpmiddelen moeten daarbij worden aangewend en zij moeten ook hun eigen bekwaamheid benutten om iedere leerling met wie zij te maken krijgen naar beste vermogen verder te helpen.

Op wijkniveau wordt de bisschop hierin bijgestaan door zijn uitvoerend secreta-

ris, evenals dit op het ringniveau het geval is. De uitvoerend secretaris kan behulpzaam zijn door zorg te dragen dat punten inzake het seminarieonderwijs vermeld worden op de agenda van respectievelijk door de bisschop, het ringpresidium of de hoge raad te houden vergaderingen. Alle aangelegenheden komen dan vanzelf ter sprake die om behandeling vragen en waarvoor de leiding of het krachtig optreden van kerkelijke gezagsdragers wordt vereist. Wij dienen ons ervan te vergewissen dat onze priesterschapsleiders inzien dat zij behoren zorg te dragen voor het bevorderen van godsdienstonderwijs op de gewone weekdagen. President Kimball heeft bij zijn campagne voor het zogenaamde „grotere stappen nemen” bij de uitbreiding van het koninkrijk, velen van ons — priesterschapsleiders, studenten, scholieren en ouders — op het hart gedrukt dat zij verplicht zijn het evangelie te bestuderen. Ons seminarieonderwijs ziet hij dan ook als een doeltreffend middel om onze jongeren terdege met kennis van het evangelie toe te rusten en hen in hun eigen getuigenis te sterken. Dan zullen ze vanzelf op zending gaan.

I: Wat zijn de kosten voor de individuele cursist?

C: Het onderricht is kosteloos. Aan de voor onze leerlingen georganiseerde activiteiten zijn minimale bijdragen verbonden, en van de leerling kan worden gevraagd wat studiemateriaal voor persoonlijk gebruik aan te schaffen, zoals bij voorbeeld lesboeken of studiegidsen. In wezen betaalt de cursist dus alleen voor het profijt dat hij trekt van activiteiten of leermiddelen voor zijn studie. Het is ons verlangen dat niemand wegens de daaraan verbonden kosten verhinderd wordt het evangelie te bestuderen. Wij willen graag iedereen de

(Wordt vervolgd op blz. 37)

Word wakker en kom tot leven

De redactie

„Mijn leven is erdoor veranderd. Het is van zeer grote invloed geweest op mijn besluit om zending te worden.”

„Tijdens mijn studie voor de cursus Kerkgeschiedenis heb ik het getuigenis verkregen dat ik nodig had om gedoopt te kunnen worden.”

„Ik heb er heel veel baat bij gevonden bij mijn voorbereiding om op zending te gaan, daar mijn kennis en getuigenis omtrent het evangelie erdoor zijn versterkt. Het heeft me ook geholpen en opgemonderd als ik dat juist nodig had.”

Waar hebben deze drie Chileense zendingen het over? Over de cursussen godsdienstonderwijs, uitgaande van onze kerkelijke seminaries en instituten, en

wat zij hiervan vinden vormen volstrekt geen op zichzelf staande gevallen.

Overal ter wereld hebben jonge en al wat minder jonge heiligen der laatste dagen bij duizenden dergelijke bevredigende ervaringen opgedaan, sinds de kerkelijke onderwijsinstellingen hun activiteiten zijn gaan uitbreiden tot het land van hun inwoning. Op de voorgaande bladzijden is een interview opgenomen dat wij hadden met broeder Joe J. Christensen, assistent-lid van het comité voor godsdienstonderwijs. Broeder Christensen heeft bij dat onderhoud het een en ander verteld over de geschiedenis van ons kerkelijk onderwijsstelsel, met name de seminaries en instituten, waaraan bepaalde cursussen worden gehouden, die ook thuis gevolgd kunnen worden. Hij heeft dan ook uiteengezet hoe dit systeem werkt en wat het te bieden heeft. Daarmee is echter nog lang niet alles gezegd, want de hiervan uitgaande invloed reikt veel verder door de uitwerking die dit godsdienstonderwijs heeft op het leven der cursisten, op hun familieleden, in de wijken en gemeenten waartoe ze behoren en tal van anderen, zoals hun vrienden en kennissen, school- en studiekameraden enzovoort.

Kortgeleden hebben wij een uitnodiging gericht aan cursisten en afgestudeerde leerlingen van onze seminaries, hun ouders en groepsleiders van priesterschapsdragers om ons te laten weten wat ze van dit onderwijssysteem vonden. Het resultaat was een dikke stapel brieven uit alle delen van de wereld. Hoewel geschreven in de meest uiteenlopende talen, van Duits tot Chinees, vertoonden deze reacties qua strekking zeer veel gelijkenis met elkaar. We willen onze lezers graag kennis laten nemen van enkele uittalingen van die briefschrijvers.

Uit Brazilië bereikte ons de mededeling:

... Als ik eens nadenk over alle beweegredenen die mij ertoe gebracht hebben mijn zendingsoproep te aanvaarden, en over de factoren die tot het welslagen van die onderneming hebben geleid, gaan mijn gedachten uit naar de sterke invloed die de seminarielessen op mijn geestelijk leven hebben gehad.

„Van alles wat ik daaruit geleerd heb, heeft geen enkel punt misschien meer voor mij betekend dan hetgeen de kerk leert over het (grote) belang van het gezinsleven.”

Deze neiging tot versterking der familiebanden werd ook vermeld door een vader uit Lima in Peru, die schreef: „Er is in het leven van mijn zoon zoveel veranderd sinds hij een seminariecursus is gaan volgen, dat onze verhouding thuis hierdoor beïnvloed werd. Ik ben nu toch zo trots op hem! De geest die er tegenwoordig van hem uitgaat heeft op ons zo'n goede uitwerking gehad dat ik de mening ben toegedaan dat het seminarieonderwijs tot verbetering van ons huiselijk leven heeft bijgedragen.”

Deelname aan het leerplan van onze seminaries kan ook van invloed zijn op de onderlinge betrekkingen tussen een van onze leerlingen en de overige leden van zijn wijk of gemeente. Zo schreef een jong kerklid uit Duitsland, voordat hij op zending ging, aan zijn voormalige

seminarieleraar: „Ik voel mij nu zo innig verknocht aan de andere wijkleden. Vol verlangen kijk ik altijd uit naar de vergaderingen, waarin ik mag samenkomen met onze broeders en zusters . . . Ik voel me blij en gelukkig, en het seminarieonderwijs heeft veel tot dat fijne gevoel bijgedragen.”

Het meest voorkomende thema in alle berichten van onze leerlingen en cursisten is de verruiming van hun kennis en de versterking van hun getuigenis, die uit actieve deelname aan de lessen zijn voortgevloeid. Een leerling uit Taiwan: „Door het bijwonen van de seminarieklassen is mijn geestelijk leven verrijkt, evenals mijn kennis van de Heiland. Dit is dan ook de grondslag van mijn geloof geworden. Nu ben ik gelukkig, vol overtuiging dat het herstelde evangelie waar is, en van een getuigenis hieromtrent vervuld.”

„Door bestudering van het Oude Testament heb ik oprechte liefde voor de Schriften opgevat, en geleerd ze in mijn dagelijks leven toe te passen,” aldus een jonge Braziliaanse zendeling. „Door bestudering van het Boek van Mormon heb ik mijn getuigenis kunnen vergroten en een sterk verlangen gekregen het door te geven aan hen, die nog niet met de kerk bekend waren. Door uit de cursus over het Nieuwe Testament meer over

het leven van de Heiland te leren, heb ik ontdekt wat het betekent mij echt met mijn Zaligmaker verbonden te weten." Ook niet-leden kunnen van ons seminarieonderwijs profiteren. Zo zegt een jongeman uit Taiwain bij voorbeeld: „Ik was nog maar onderzoeker toen ik mij als leerling aanmeldde en een seminariecursus ging volgen. Mijn geloof en getuigenis zijn hierdoor toegenomen, en zo vatte ik moed om mij te laten dopen en lid van de kerk te worden." Verder kunnen wij een voorbeeld nemen aan Barbara, een Duits meisje, dat met een dodelijke ziekte in het ziekenhuis lag. Daar bracht ze zoveel tijd verdiept in haar seminarielessen door, dat een van de verpleegsters zich ook voor die leerstof begon te interesseren. Toen Barbara haar uitlegde waar het om ging, bestelde die verpleegster zelf ook zo'n schriftelijke cursus. In de lente van het daaropvolgende jaar is Barbara gestorven, maar haar verpleegster heeft zich sindsdien als lid bij de kerk aangesloten. Nu, zoals gezegd, de stapel brieven van seminarieleerlingen en cursisten aan onze instituten voor zelfstudie is dik, en daarbij zijn ook veel reacties van mensen die met hen in aanraking zijn gekomen. Er zouden hier dus nog veel meer van die voorbeelden kunnen worden vermeld, maar ze zijn misschien het best samen te vatten in deze ene zin, die weer aan een schrijven van een Chileense zendeling is ontleend, namelijk: „Dank zij het seminarieonderwijs ben ik wakker geworden en tot leven gekomen."

100 jaar jeugdwerk

(Vervolg van blz. 13)

dellijk liet men er architectonische ontwerpen voor maken en er werd een bouwplaats aangekocht, maar toen diende het financiële probleem zich aan. Wie zou dat allemaal betalen?

Bij de viering van zijn 82ste verjaardag kreeg president Heber J. Grant van leidinggevende figuren uit de gemeenschap een koperen geldkist cadeau, die duizend zilveren dollars bevatte. Dat was in 1938, tijdens het presidium van zuster May Anderson. President Grant schonk dat geld aan het jeugdwerk, met het advies elk muntstuk voor \$ 300.— te verkopen waardoor men voldoende middelen tot zijn beschikking zou krijgen om de bouw van het nieuwe ziekenhuis te kunnen bekostigen. Door de tweede wereldoorlog en de ziekte van president Grant werd de uitvoering van dit project vertraagd, totdat zuster Howells haar krachten eraan wijdde. De laatste zilveren dollars gingen voor \$100,- per stuk van de hand als presse-papiers. President Grants vrijgevigheid had uiteindelijk een bedrag van \$120.000,- opgeleverd. Zuster Howells had ook de kinderen ingeschakeld door hen aan te sporen tegen bijdrage van een dubbeltje elk een bouwsteen voor hun ziekenhuis te kopen. Ze reageerden hierop enthousiast en zo kon er nog ongeveer \$ 20.000 - aan het fonds worden toegevoegd. Als aardige anekdote kan hierbij nog worden vermeld hoe een kleine jongen tijdens een rondgang door het pas-voltooid ziekenhuis de vrouwelijke gids aan haar rok trok en vroeg: „Mevrouw, kunt u mij ook zeggen waar mijn eigen bouwsteen zit?"

Zuster Howells overleed in april 1951.

Zuster Parmley, die als moeder van drie kinderen en ervaren schoolonderwijzeres al een lange staat van dienst bij het jeugdwerk had, was indertijd door de voorlaatste jeugdwerkpresidente zuster Hinckley bij het algemeen bestuur betrokken. Later werd ze zuster Hinckley's tweede raadgeefster, waarna ze zuster Howells als eerste raadgeefster opvolgde, toen deze die functie verliet om de organisatie te gaan presidieren. Zuster Parmley, die een bekwaam bestuurster was, heeft het presidium zodanig georganiseerd, dat de begeleiding van dezelfde onderdelen van het jeugdwerk voortaan in handen van afzonderlijke ambtenaressen was, zowel op wijk- en ringniveau als in het algemeen bestuur. Het toezicht op de bouwersklassen nam ze voor haar eigen rekening, daar het werken met jongens altijd haar „specialiteit” was geweest. Het zou dus voor de hand hebben gelegen dat ze bij de invoering van de padvinderij en het welpenwerk in 1953, dit erbij had gedaan, dat was haast onvermijdelijk.

Omstreeks 1964 had het jeugdwerk-kinderziekenhuis een nieuwe vleugel nodig, die dan ook tijdens het bestuur van zuster Parmley is bijgebouwd.

Het algemeen bestuur van het jeugdwerk zond altijd gebeden op ten behoeve van de in het ziekenhuis opgenomen kinderen, maar zo nu en dan verzocht zuster Parmley nog meer voor hen te doen. Zo was er een kleine jongen uit Hongkong gekomen om zijn horrelvoeten door een operatie te laten corrigeren, maar door complicaties leek het erop dat zijn ene voet geamputeerd zou moeten worden. Daar zuster Parmley wist dat de ouders hun kind naar haar ziekenhuis hadden gestuurd in het vertrouwen dat hij genezen naar huis zou terugkeren, zei ze tot de andere bestuursleden: „We kunnen hem niet zonder

zijn beide voeten naar huis laten gaan” en ze vroeg of de beslissing kon worden uitgesteld. Nadat de bestuursleden eendrachtig hadden gevast en gebeden, maakten de behandelende artsen bekend dat het nu beter met de voet van die jongen ging, en hij werd genezen naar huis gezonden.

Inmiddels hield het jeugdwerk gelijke tred met de versnelde groei van de kerk in de overzeese gebieden. Zuster Parmley bezocht de jeugdwerkafdelingen in alle landen waarin ringen of zendingen gevestigd waren, onder andere Singapore, Zuid-Afrika en Tonga. Dikwijls kwam ze hier en daar kinderen tegen die in haar ziekenhuis een behandeling hadden ondergaan.

Tijdens het bestuur van zuster Parmley werd het jeugdwerk nog doeltreffender dan voorheen, door aansluiting op het door president Harold B. Lee ingevoerde coördinatie- en reorganisatiesysteem. Speciaal daartoe aangestelde werkcommissies zagen erop toe dat de jeugdwerklessen en het zondagsschoolonderwijs voor de kinderen elkaar over en weer steunden en hun de evangeliebeginselen onverkort bijbrachten.

Toen de kerk zich overal ter wereld van het beheer van de door haar gestichte ziekenhuizen begon te ontdoen, zag ze ook van verder bestuur van het kinderziekenhuis af.

Zich ten diepste bewust van de druk, die er van alle kanten op kinderen uitgeoefend wordt en van de steeds toenemende verleidingen waardoor ze worden omringd, verdubbelt de leiding van ons jeugdwerk haar streven om dit werk binnen het bereik van ieder kind te brengen, ook via huisjeugdwerk en speciale jeugdwerkklassen voor gehandicapte kinderen. De lessen worden even zorgvuldig samengesteld als de door beroepsleerkrachten ontworpen studie-

roosters voor scholen. Hierdoor wordt elk evangeliebeginsel de kinderen in de loop der jaren waarin ze het jeugdwerk bezoeken grondig ingeprent door ze telkens weer te herhalen en er steeds dieper op in te gaan.

Zuster Shumway, die het jeugdwerk sedert 5 oktober 1974 presideert, ziet voor de volgende eeuw verdere vooruitgang van deze hulporganisatie tegemoet. „Naarmate het ledental van de kerk blijft groeien,” zegt zij, „voorzien wij dat ook het aantal bij het jeugdwerk als leden ingeschreven kinderen zal blijven toenemen, en verwachten wij ieder kind met wat het evangelie leert geestelijk zo sterk te kunnen maken dat het beter toegerust de toekomst tegemoet zal treden en goed bewapend het hoofd zal kunnen bieden aan alle aanvallen die hem of haar te wachten staan.”

De jeugdwerkleidsters hebben gevolg gegeven aan een voor hen bedoelde boodschap van president Kimball, die door middel van een diaserie tot uitdrukking is gebracht, namelijk:

„Het algemene doel van het jeugdwerk is de priesterschap behulpzaam te zijn en de ouders te steunen in het streven hun kinderen te leren bidden en oprecht voor de Here te wandelen. Op ons rust de taak ervoor te zorgen dat de zegeningen van het primaire jeugdwerk, zoals wij dat kennen, in het leven van ieder kind worden gebracht.” *(Zie voor verdere informatie over de manier waarop zuster Shumway het jeugdwerk leiding geeft, het in dit nummer voorkomende verslag van het onderhoud dat de redactie onlangs met haar heeft gehad.)*

(Vervolg van blz. 21)

karakter daarvan. Toen maakte een lid van de algemene autoriteiten tegenover Jesse Stay (het hoofd van de afdeling filmproductie) terloops de opmerking dat hij vond dat een van de belangrijkste boodschappen van het eerste visioen was dat de Vader en de Zoon inderdaad twee afzonderlijke, onderscheiden wezens zijn, in tegenstelling tot de algemeen gangbare opvatting van de drieënige aard van de godheid. Toen stond zijn besluit vast: De voorstelling van de Vader en de Zoon werd dan ook in de film opgenomen.

Het maken van een kerkelijke film, zoals de documentaire *Het eerste visioen* is iets anders dan alle overige filmproducties. Stuk voor stuk hebben alle daarbij betrokken medewerkers, geluidstechni-

ci, cameramensen, spelers, de regisseur en de leden van de ploeg, die de aankleding, kostumering en grimering verzorgden, zich vol toewijding ingezet voor het welslagen van dit werk. Ze hadden daarbij unieke, onbaatzuchtige beweedingen, want ze wisten hoe machtig de invloed kon zijn die van deze film op het zendingswerk zou uitgaan. Ze wisten ook hoeveel getuigenissen hierdoor verserkt konden worden, als zij er iets goeds van maakten. Broeder Jacobs zei ook nog: „De commercieel ingestelde mensen van de zogenaamde ‚filmindustrie’ zouden mij wel uitlechten om wat ik hier zeg, maar ik geloof dat als er iemand door deze film geestelijk wordt bewogen, dit dan komt doordat de Heer onze moeite en inspanningen met zijn zegen heeft bekroond.

(Vervolg van blz. 31)

kans geven hieraan deel te nemen, ongeacht de financiële omstandigheden waarin men verkeert. Als de heiligen de geest van het evangelie eenmaal te pakken krijgen, vinden wij er wel iets op om hun kinderen op de een of andere manier extra toelagen te verschaffen.

I: Hoe kunnen kinderen uit gezinnen met lage inkomens toch meedoen? Maakt u wel eens uitzonderingen in bepaalde gevallen?

C: Wij hopen dat iedere bisschop of gemeentepresident er eventueel voor zorgt dat potentiële leerlingen alle hulp en bijstand krijgen waarin zijzelf niet kunnen voorzien.

Er bestaat onder de leerlingen van onze seminaries ook een onderling hulpproject, dat we „samen delen” hebben genoemd. Voor dit fonds hebben vele leerlingen samen duizenden dollars bijeengebracht, die ter beschikking worden gesteld van die cursisten, die anders financieel niet in staat zouden zijn het seminarieonderwijs te volgen.

I: Waaruit bestaan de duurzame voor- delen, die deze vorm van godsdienst- onderricht also afwerpt?

C: Ik heb afzonderlijke leden, wijken, ringen en zendingen zien groeien door het volgen van onze seminariecurssussen. Toen president Augusto Lim werd gesteund als president van de ring Manilla (Filippijnen), sprak hij de vrees uit dat zijn ring geen blijvend bestaan zou zijn beschoren, daar het hem aan ervaren leiders ontbrak. Toen ik hem later sprak, zei hij: „We hebben hier nu kennelijk zoveel mensen die goed onderlegd zijn in het evangelie, doordat ze zo’n seminarie- cursus hebben gevolgd, dat ze zelf het evangelie kunnen onderwijzen. Dat studieprogramma heeft in onze regio heel wat leiders gekweekt.”

Ook in Peru bezocht ik een poosje geleden het zendingskantoor, waar de

president zei: „We hebben hier al in vijf maanden geen zendelingen uit Noord- Amerika meer kunnen krijgen. Een jaar geleden hadden we hier nog maar twee of drie full-time Peruviaanse zendelingen; nu zijn dat er al 45, en tegen het eind van dit kalenderjaar hopen wij er 100 te hebben.”

Vele jongelui zijn thans als zendeling werkzaam onder hun eigen volk. Zo zijn de in Brazilië werkende zendelingen voor meer dan 50 procent Brazilianen. Bijgevolg zijn de bekeringscijfers daar hoger. Wij beschikken over gegronde bewijzen dat er van onze seminaries een goed merkbare invloed op de jongeren uitgaat.

Wij eisen voor deze onderwijsinstellingen niet alle eer op. We hebben in de kerk heel wat programma’s die bijdragen tot de opleiding van zendelingen. Bovendien hebben wij een profeet die sterk de nadruk legt op het zendingswerk. Toch zijn er wat interessante enquêtes ingesteld, waarbij aan zendelingen uit verschillende werelddelen de vraag werd voorgelegd: „Waardoor bent u het sterkst gemotiveerd om op zending te gaan?” Volgens een groot deel van hen is dat de bestudering van het evangelie via een seminarie cursus geweest. Als zo’n jong mens het evangelie bestudeert, er de smaak van te pakken krijgt, en vervolgens een profeet hoort verkondigen dat hij eigenlijk op zending dient te gaan, zal hij daar gehoor aan geven. Als hij het evangelie niet eerst heeft bestudeerd, als hij niet voor zo’n taak berekend is doordat hij er zich niet behoorlijk op heeft voorbereid, dan kan die profeet evenals Noach er wel 120 jaar over praten, zonder dat erop wordt gereageerd, maar als men een profeet van God niet voor stoelen en banken laat praten, doch zijn woorden ter harte neemt, gaat er echt iets gebeuren.

L.D.S. CHURCH

AUG 15 1978

TRANSLATION SERVICES DEPT. 37
LIBRARY

